

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL JEAN RICHARD DE LA TOUR
 prezentate la 16 mai 2024¹

Cauza C-185/23

**protectus s.r.o., fostă BONUL s.r.o.,
împotriva**

**Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutí Národného
bezpečnostného úradu**

[cerere de decizie preliminară formulată de Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea
Administrativă Supremă a Republicii Slovace)]

„Trimitere preliminară – Decizia 2013/488/UE – Informații clasificate ale Uniunii Europene –
Autorizare de securitate industrială – Retragera autorizației – Carta drepturilor fundamentale
a Uniunii Europene – Articolul 47 – Acces la dosar – Articolul 51 – Punerea în aplicare a
dreptului Uniunii”

I. Introducere

1. Prezenta cerere de decizie preliminară privește interpretarea Deciziei 2013/488/UE a Consiliului din 23 septembrie 2013 privind normele de securitate pentru protecția informațiilor UE clasificate², precum și a articolului 47 și a articolului 51 alineatele (1) și (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene³.

2. Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între protectus s.r.o., fostă BONUL s.r.o. (denumită în continuare „protectus” sau „reclamanta din litigiul principal”), pe de o parte, și Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu (Comitetul Consiliului Național al Republicii Slovace pentru revizuirea deciziilor Oficiului Național de Securitate) (denumit în continuare „comitetul”), pe de altă parte, în legătură cu respingerea de către aceasta din urmă a acțiunii formulate de protectus împotriva deciziei Národný bezpečnostný úrad (Oficiul Național de Securitate, Slovacia) (denumit în continuare „ONS”) de anulare a atestatului său de securitate industrială și, ca o consecință a acestei anulări, de retragere a certificatului său de securitate industrială.

¹ Limba originală: franceza.

² JO 2013, L 274, p. 1.

³ Denumită în continuare „carta”.

3. În dreptul slovac, *atestatul de securitate industrială* are ca obiect să autorizeze o persoană să aibă acces la informații clasificate în temeiul dreptului național. În ceea ce privește *certificatul de securitate industrială*, acesta permite unei persoane să aibă acces la informații clasificate ale Uniunii Europene (denumite în continuare „IUEC”).

4. Decizia de anulare a atestatului de securitate industrială de care beneficia protectus a fost adoptată pentru motivul că fusese stabilit un risc de securitate cu privire la această întreprindere, întemeiat, în parte, pe informații clasificate. În plus, ONS a considerat în această decizie că anularea atestatului respectiv implica în mod necesar anularea certificatului său de securitate industrială, în măsura în care dreptul național stabilește o legătură între aceste două tipuri de autorizări de securitate.

5. Domeniul IUEC nu face încă obiectul unei legislații cu aplicabilitate orizontală în dreptul Uniunii, ci al unor decizii specifice fiecărei instituții a Uniunii⁴. În plus, protecția IUEC nu este reglementată de dreptul Uniunii decât în mod parțial și limitat. În materie, dreptul UE se întemeiază pe sistemele naționale deja existente de protecție a informațiilor clasificate pe baza unui nivel de protecție echivalent.

6. Curtea a fost deja chemată să se pronunțe în mai multe rânduri cu privire la ponderarea care trebuie efectuată între dreptul la o cale de atac efectivă și interesele evocate pentru a justifica nedivulgarea anumitor informații, în special atunci când aceste interese au legătură cu securitatea națională. Este însă prima dată când Curtea este chemată să furnizeze precizări referitoare la această ponderare în privința IUEC.

7. Ca răspuns la întrebările adresate de Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovace) pentru a delimita contururile unei asemenea ponderări vom susține următoarea poziție.

8. În primul rând, vom prezenta motivele pentru care considerăm că, atunci când o instanță națională este chemată să verifice legalitatea unei decizii prin care se retrage unei persoane o autorizație de securitate ce îi permite să aibă cunoștința de IUEC, în temeiul Deciziei 2013/488, o astfel de situație constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii, în conformitate cu prevederile articolului 51 alineatul (1) din cartă. Prin urmare, cartă este, în opinia noastră, aplicabilă în cadrul prezentei cauze.

9. În al doilea rând, vom explica motivele pentru care, în opinia noastră, trebuie respinse argumentele exprimate de majoritatea participanților la prezenta procedură pentru a susține că articolul 47 din cartă nu se aplică în împrejurările în discuție în litigiul principal. Pe fond, vom indica motivele pentru care considerăm, având în vedere caracteristicile specifice ale domeniului referitor la protecția IUEC, că reglementarea slovacă prevede suficiente garanții pentru a proteja dreptul la apărare al persoanelor cărora li se retrage autorizația de securitate.

⁴ A se vedea în special Decizia (UE, Euratom) 2015/444 a Comisiei din 13 martie 2015 privind normele de securitate pentru protecția informațiilor UE clasificate (JO 2015, L 72, p. 53) și Decizia Biroului Parlamentului European din 15 aprilie 2013 referitoare la normele de reglementare a tratamentului informațiilor confidențiale de către Parlamentul European (JO 2014, C 96, p. 1). De asemenea, trebuie să se menționeze Acordul dintre statele membre ale Uniunii Europene, reunite în cadrul Consiliului, din 4 mai 2011 privind protecția informațiilor clasificate schimbate în interesul Uniunii Europene (JO 2011, C 202, p. 13).

10. În al treilea rând, vom preciza că garanțiile care decurg din articolul 47 din cartă nu pot, în orice caz, să conducă la a impune ca o instanță, căreia îi revine sarcina de a verifica legalitatea unei decizii de retragere a unei autorizații de securitate întemeiată, în parte, pe informații clasificate, să dispună de competența de a autoriza accesul persoanei care face obiectul acestei decizii la dosarul autorității naționale de securitate care conține astfel de informații.

II. Situația de fapt din litigiul principal și întrebările preliminare

11. La 6 septembrie 2018, ONS a eliberat reclamantei din litigiul principal un atestat de securitate industrială care îi permite să ia cunoștință de informații clasificate de nivelul „Strict secret de importanță deosebită”, să transmită informații clasificate de nivelul „Strict secret” în format material și electronic, precum și să creeze informații clasificate de nivelul „Strict secret”. În plus, la cererea reclamantei din litigiul principal, ONS i-a eliberat la 15 noiembrie 2018 un certificat de securitate industrială pentru nivelul SECRET UE/EU SECRET.

12. Ulterior, ONS a luat cunoștință de informații neclasificate care indicau printre altele că reclamanta din litigiul principal sau administratorii acesteia făceau obiectul unei anchete penale, că aceasta încheiase contracte cu societăți care făceau obiectul unei asemenea anchete, plătise acestor societăți sume neobișnuite și existau bănuieli privind legături între personalul său și o altă societate împreună cu care răspunsese la cereri de ofertă, cele două societăți participând astfel la licitații sub un control comun.

13. ONS a obținut și alte informații care figurau în documente ce au fost calificate drept probe scrise clasificate.

14. ONS i-a oferit reclamantei din litigiul principal posibilitatea de a se exprima cu privire la unele dintre informațiile obținute, dar nu și cu privire la diferitele probe scrise clasificate și nici cu privire la informațiile conținute în acestea.

15. Prin decizia din 25 august 2020, ONS a anulat atestatul de securitate industrială și certificatul de securitate industrială al reclamantei din litigiul principal. Anularea acestui atestat se întemeiează pe constatarea potrivit căreia reclamanta din litigiul principal prezenta un risc de securitate ca urmare a existenței unei relații comerciale de natură să aducă atingere intereselor Republicii Slovace în materie de securitate și a unor acțiuni contrare intereselor economice ale statului membru respectiv. Ca motivare a acestei decizii, ONS a făcut trimitere, pe de o parte, la informații neclasificate pe care le-a prezentat în detaliu și, pe de altă parte, la informații clasificate al căror conținut nu l-a precizat. În decizia menționată, ONS a precizat de asemenea că anularea atestatului de securitate industrială o implica pe cea a certificatului de securitate industrială, în măsura în care valabilitatea acestui certificat depindea de cea a atestatului respectiv.

16. Reclamanta din litigiul principal a contestat decizia ONS la comitet. În susținerea acestei contestații, ea a arătat în principal că nu i s-a oferit posibilitatea de a consulta dosarul de la ONS și de a cunoaște conținutul probelor scrise clasificate. De asemenea, reclamanta din litigiul principal a contestat concluziile formulate de ONS în măsura în care acestea se întemeiau pe informații neclasificate.

17. Prin decizia din 4 noiembrie 2020, comitetul a respins această contestație.

18. Reclamanta din litigiul principal a introdus o acțiune împotriva acestei decizii la Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovacie).

19. Prin această acțiune, reclamanta din litigiul principal susține că drepturile sale procedurale în materie de acces la conținutul dosarului nu puteau face obiectul unei limitări absolute pentru simplul motiv general că era vorba despre informații clasificate. Aceasta critică de asemenea faptul că avocatului său i-a fost refuzat de către directorul ONS, pe baza unor motive foarte generale, accesul la astfel de informații. Ea repune în discuție și diferitele considerații de fapt și de drept pe baza cărora ONS și comitetul și-au întemeiat concluzia potrivit căreia reclamanta din litigiul principal prezenta un risc de securitate.

20. Ulterior introducerii acțiunii respective, competența de a o examina a fost transferată Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovacie). La 28 septembrie 2022, ONS a transmis acesteia din urmă dosarul complet, care include și probele scrise clasificate. Prin decizia din 4 octombrie 2022, președintele secției sesizate cu calea de atac a exclus de la consultarea dosarului aceste părți clasificate.

21. În aceeași zi, avocatul reclamantei din litigiul principal a solicitat instanței respective să poată consulta probele scrise clasificate transmise de ONS. Prin scrisoarea din 5 octombrie 2022, președintele secției sesizate cu calea de atac a respins această cerere, dar, în același timp, a cerut ca ONS să ia în considerare o posibilă autorizare a comunicării acestor probe avocatului respectiv. Prin scrisoarea din 25 noiembrie 2022, ONS și-a dat acordul numai în legătură cu comunicarea a două probe scrise clasificate. În schimb, acesta a refuzat să își dea acordul pentru comunicarea celorlalte probe scrise clasificate în cauză, pentru motivul că acea comunicare ar fi putut duce la dezvăluirea surselor informațiilor și ar fi putut periclita investigațiile desfășurate în privința reclamantei din litigiul principal. Prin scrisoarea din 16 ianuarie 2023, avocatul reclamantei din litigiul principal a solicitat din nou să i se permită să consulte toate probele scrise clasificate, întemeindu-se între altele pe articolul 47 din cartă, așa cum a fost interpretat de Curte în Hotărârea sa din 22 septembrie 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții⁵.

22. În acest context, instanța de trimitere ridică problema aplicabilității cartei în procedura principală.

23. În această privință, ea subliniază în special că condițiile de valabilitate a certificatului de securitate industrială sunt stabilite de dreptul slovac, care leagă valabilitatea unui astfel de certificat de cea a unui atestat de securitate industrială, fără a reglementa într-un mod mai detaliat tratamentul IUEC și nici accesul la acestea. Instanța de trimitere arată totuși că Decizia 2013/488 impune statelor membre anumite obligații concrete în materie de autorizare a contractanților, care sunt definiți, în apendicele A la această decizie, ca fiind toate persoanele fizice sau juridice care au capacitatea juridică de a încheia contracte. Din acest motiv, autoritățile naționale ar trebui să țină seama de obligațiile care decurg din respectiva decizie atunci când eliberează sau retrag certificatele de securitate industrială. Faptul că anumite dispoziții ale Deciziei 2013/488 fac trimitere la reglementarea națională pe care aceste autorități trebuie să o respecte nu ar avea efect asupra constatării respective, în măsura în care statele membre trebuie să aplice decizia menționată utilizând mijloacele și procedurile dreptului național.

⁵ C-159/21, denumită în continuare „Hotărârea Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții”, EU:C:2022:708.

24. În plus, instanța de trimitere apreciază că faptul că legislația slovacă aplicabilă nu a fost adoptată pentru a asigura punerea în aplicare a unui anumit act normativ al Uniunii și face o legătură între valabilitatea certificatului de securitate industrială și un atestat național de securitate industrială nu înseamnă că aplicarea acestei legislații nu poate constitui o punere în aplicare a dreptului Uniunii. Această instanță arată de asemenea că examinarea deciziei atacate pe care trebuie să o efectueze poate constitui o situație în care un stat membru pune în aplicare dreptul Uniunii și că nici temeiul juridic al Deciziei 2013/488, nici articolul 346 alineatul (1) litera (a) TFUE nu sunt susceptibile să înlăture aplicarea cartei.

25. În ipoteza în care carta ar fi aplicabilă procedurii principale, instanța de trimitere ridică problema compatibilității reglementării și practicii slovace referitoare la informații clasificate cu articolul 47 din cartă.

26. Această instanță precizează că, în temeiul acestei reglementări, astfel de informații sunt accesibile, fără restricții, judecătorilor chemați să se pronunțe cu privire la căi de atac împotriva deciziilor întemeiate pe acestea. În ceea ce privește avocatul unui reclamant, acesta nu poate avea acces la aceste informații decât după ce a primit autorizație din partea autorității care a identificat informația clasificată în discuție, fără ca refuzul de a acorda această autorizație să poată fi controlat de o instanță. În plus, acest avocat este obligat să păstreze confidențialitatea și, prin urmare, nu îi poate divulga clientului său conținutul informațiilor clasificate la care a avut eventual acces.

27. Având în vedere aceste elemente, instanța de trimitere arată că s-ar putea avea în vedere ca aspectul dacă reglementarea respectivă este compatibilă cu articolul 47 din cartă să fie dedus din Hotărârea Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții. În această hotărâre, Curtea a statuat că articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale⁶ coroborat cu articolul 45 alineatul (4) din această directivă și în lumina principiului general al dreptului Uniunii referitor la dreptul la bună administrare, precum și a articolului 47 din cartă trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care prevede că, atunci când o decizie de respingere a unei cereri de protecție internațională sau de retragere a unei astfel de protecții se întemeiază pe informații a căror divulgare ar periclita securitatea națională a statului membru în cauză, persoana interesată sau consilierul său nu pot avea acces la aceste informații decât după obținerea unei autorizații în acest scop, nu pot obține comunicarea nici măcar a esenței motivelor pe care se întemeiază asemenea decizii și nu pot, în orice caz, să utilizeze, în scopul procedurii administrative sau jurisdicționale, informațiile la care ar fi avut eventual acces⁷. În plus, Curtea a precizat în hotărârea respectivă că, pentru a garanta dreptul la apărare al persoanei interesate, posibilitatea instanței competente de a avea acces la dosar nu poate înlocui accesul persoanei interesate sau al consilierului său la informațiile din acest dosar⁸.

28. Potrivit instanței de trimitere, ar fi însă necesar să se stabilească dacă soluția care decurge din Hotărârea Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții, care privește domeniul procedurilor comune de acordare și de retragere a protecției internaționale, poate fi transpusă pe deplin în speță. Într-adevăr, spre deosebire de situația care se regăsea în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, nu ar fi evident ca normele prevăzute de Decizia 2013/488, în special la articolul 11 și în anexa V la aceasta în scopul acordării de către autoritatea națională de securitate a unei autorizări

⁶ JO 2013, L 180, p. 60.

⁷ A se vedea Hotărârea Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții (punctul 60).

⁸ A se vedea Hotărârea Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții (punctul 57).

de securitate industrială (ASI), să poată constitui temeiul, în beneficiul contractantului în cauză, al unui drept garantat de dreptul Uniunii, a cărui protecție să poată fi invocată de acesta în temeiul articolului 47 din cartă. Dacă este cazul, instanța de trimitere ar dori de asemenea să obțină precizări cu privire la conținutul protecției jurisdicționale care decurge din acest articol și la competențele de care trebuie să dispună pentru a garanta drepturile ce decurg din articolul menționat într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal.

29. În aceste condiții, Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovacie) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Articolul 51 alineatul (1) din [cartă] trebuie interpretat în sensul că un stat membru aplică dreptul Uniunii în situația în care o instanță judecătorească din acest stat membru examinează legalitatea deciziei unei comisii speciale a parlamentului acestui stat, care, în calitate de autoritate de al doilea grad, a menținut o decizie administrativă a autorității naționale de securitate prin care i s-a anulat (retras) unei persoane juridice
- în primul rând, atestatul de securitate industrială care îi permitea accesul la informații clasificate în conformitate cu dreptul național
 - și, în același timp și exclusiv ca urmare a revocării acestui atestat, și certificatul de securitate industrială care fusese eliberat persoanei juridice respective în scopul accesului la informații clasificate „SECRET UE/EU SECRET” în sensul articolului 11 din Decizia [2013/488] și al anexei V la aceasta, în versiunea sa în vigoare?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare[, p]rimul și al doilea paragraf ale articolului 47 din cartă trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări și unei practici naționale potrivit cărora:
- a) în decizia autorității naționale de securitate de anulare (retragere) a respectivului atestat și a certificatului nu se precizează informațiile clasificate care au condus autoritatea menționată la concluzia că sunt îndeplinite condițiile pentru anularea (retragerea) acestora, ci se face doar trimitere la documentul corespunzător din dosarul acestei autorități, care conține respectivele informații clasificate;
 - b) persoana juridică în cauză nu are acces la dosarul autorității naționale de securitate și nici la documentele specifice care conțin informațiile clasificate care au condus autoritatea respectivă la concluzia că se justifică anularea (retragerea) atestatului și a certificatului respectiv;
 - c) accesul la acest dosar și la aceste documente poate fi obținut de avocatul persoanei juridice în cauză, dar numai cu acordul directorului autorității naționale de securitate sau, dacă este cazul, cu acordul unei alte autorități care a transmis documentele respective autorității naționale de securitate, dar chiar și după ce a obținut acest acces, avocatul este obligat să păstreze confidențialitatea cu privire la conținutul dosarului și al documentelor respective;
 - d) instanța care examinează legalitatea deciziei menționate în prima întrebare are totuși acces deplin la acest dosar și la aceste documente?

- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare[, p]rimul și al doilea paragraf ale articolului 47 din cartă trebuie interpretate în sensul că permit (sau impun) în mod direct instanței care examinează legalitatea deciziei menționate în prima întrebare să nu aplice reglementarea și practica menționate în a doua întrebare și să permită accesul persoanei juridice în cauză sau al avocatului acesteia la dosarul autorității naționale de securitate sau, dacă este cazul, la documentele care conțin informații clasificate, dacă instanța respectivă consideră că acest lucru este necesar pentru a garanta dreptul la o cale de atac efectivă și la o procedură în contradictoriu?
- 4) În cazul unui răspuns afirmativ la a treia întrebare[, a]rticolul 51 alineatele (1) și (2) din cartă trebuie interpretat în sensul că prerogativa instanței de judecată de a acorda acces la dosar sau, dacă este cazul, la documente în sensul celei de a treia întrebări se referă:
- numai la acele părți din dosar sau documente care conțin informații relevante pentru analiza de securitate industrială în sensul articolului 11 și al anexei V la Decizia [2013/488] sau
 - și la acele părți din dosar sau documente care conțin informații care sunt relevante numai pentru efectuarea analizei de securitate industrială în sensul dreptului național, și anume dincolo de condițiile prevăzute de Decizia [2013/488]?”

30. Comitetul, guvernele slovac și estonian, Consiliul Uniunii Europene, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise.

31. La 30 ianuarie 2024 a avut loc o ședință de audiere a pledoariilor, în prezența protectus, a comitetului, a guvernelor slovac și francez, a Consiliului, precum și a Comisiei Europene.

III. Analiză

32. În prezenta cauză, instanța de trimitere urmărește să obțină precizări din partea Curții cu privire la ponderarea care trebuie efectuată între dreptul la o cale de atac efectivă și protecția securității naționale, în cadrul unei acțiuni împotriva unei decizii întemeiate în special pe informații clasificate, prin care se retrage, pe de o parte, un atestat de securitate industrială care permite accesul la informații clasificate de un stat membru și, pe de altă parte, un certificat de securitate industrială care permite accesul la IUEC.

33. Pentru a se pronunța cu privire la acțiunea introdusă împotriva acestei decizii, instanța de trimitere solicită în esență Curții să se pronunțe cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii a reglementării slovace, în măsura în care aceasta limitează accesul persoanei în cauză la informațiile clasificate pe care se întemeiază decizia adoptată în privința sa, și cu privire la competențele de care trebuie să dispună instanța competentă pentru a garanta drepturile acestei persoane.

A. *Cu privire la competența Curții*

34. Comitetul susține că Curtea nu este competentă să răspundă la cererea de decizie preliminară, pentru motivul că situația în discuție în litigiul principal nu intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.

35. În măsura în care argumentele invocate în această privință urmăresc să stabilească faptul că cartă nu se aplică în cauza principală, acestea au vocația de a fi examinate pentru a răspunde la prima întrebare preliminară, care privește acest aspect. În susținerea constatării respective, trebuie să se indice că obiecția întemeiată pe inaplicabilitatea unei dispoziții de drept al Uniunii în cauza principală ține de fondul acestei chestiuni⁹.

B. Cu privire la prima întrebare preliminară

36. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 51 alineatul (1) din cartă trebuie interpretat în sensul că un stat membru pune în aplicare dreptul Uniunii în situația în care o instanță judecătorească din acest stat membru examinează legalitatea unei decizii de anulare, pe de o parte, a unui atestat de securitate industrială care permite accesul la informații clasificate de către un stat membru și, pe de altă parte, a unui certificat de securitate industrială ce permite accesul la IUEC, în sensul articolului 11 și al anexei V la Decizia 2013/488.

37. Informațiile clasificate, condițiile pentru a putea lua cunoștință de acestea, condițiile de eliberare și de anulare a atestatului de securitate industrială, precum și procedura aferentă sunt reglementate în dreptul slovac de zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností (Legea nr. 215/2004 privind protecția informațiilor clasificate¹⁰).

38. Din articolul 50 alineatul (1) din Legea nr. 215/2004 reiese că, „[d]acă procedura de autorizare de securitate demonstrează că agentul economic îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 46^[11], ONS îi eliberează atestatului de securitate industrială”. Potrivit alineatului (5) al acestui articol, „[î]n cazul în care ONS constată că agentul economic a încetat să mai îndeplinească una dintre condițiile de securitate industrială stabilite la articolul 46 sau a încălcat grav sau în mai multe rânduri obligațiile legate de protecția informațiilor clasificate, acesta anulează valabilitatea atestatului”. În temeiul acestei din urmă dispoziții, ONS a decis să anuleze atestatului de securitate industrială care fusese acordată societății protectus.

39. În ceea ce privește condițiile de eliberare a certificatului de securitate industrială, acestea sunt prevăzute la articolul 5 alineatul (6) din vyhláška č. 134/2016 Z. z. o personálnej bezpečnosti (Ordinul nr. 134/2016 privind securitatea personală)¹² care face trimitere la condițiile de eliberare a certificatului de autorizare de securitate a unei persoane fizice menționat la alineatele (1)-(5) ale acestui articol. Din coroborarea dispozițiilor menționate rezultă în special, pe de o parte, că certificatul de securitate industrială indică cel mai înalt nivel de clasificare a IUEC la care poate să aibă acces o persoană și dispozițiile corespunzătoare ale reglementării Uniunii în temeiul căreia este permis accesul acestei persoane la informațiile clasificate¹³. Pe de altă parte, valabilitatea acestui certificat este legată de cea a atestatului de securitate industrială¹⁴.

⁹ A se vedea în special Hotărârea din 25 aprilie 2024, NW și PQ (C-420/22 și C-528/22, denumită în continuare „Hotărârea NW și PQ”, ECLI, punctul 55, precum și jurisprudența citată).

¹⁰ Denumită în continuare „Legea nr. 215/2004”.

¹¹ Articolul 46 litera c) din Legea nr. 215/2004 prevede printre altele că un atestat de securitate industrială al unui antreprenor poate fi eliberat numai unui antreprenor care este „de încredere din punct de vedere al securității”.

¹² Denumit în continuare „Ordinul nr. 134/2016”.

¹³ A se vedea articolul 5 alineatul (1) litera d) din Ordinul nr. 134/2016.

¹⁴ A se vedea articolul 5 alineatul (4) litera a) din Ordinul nr. 134/2016.

40. Pentru a stabili dacă situația în care o instanță națională examinează legalitatea unei decizii de anulare a acestor autorizații de securitate în cadrul juridic național astfel descris constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii, trebuie amintit care este domeniul de aplicare al cartei în ceea ce privește acțiunea statelor membre. Acesta este definit la articolul 51 alineatul (1) din cartă, potrivit căruia dispozițiile acesteia se adresează statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii. Acest articol din cartă confirmă jurisprudența constantă a Curții conform căreia drepturile fundamentale garantate de ordinea juridică a Uniunii au vocația de a fi aplicate în toate situațiile reglementate de dreptul Uniunii, însă nu în afara unor asemenea situații¹⁵. Astfel, de îndată ce o reglementare națională intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, Curtea, sesizată cu titlu preliminar, trebuie să furnizeze toate elementele de interpretare necesare aprecierii de către instanța națională a conformității acestei reglementări cu drepturile fundamentale a căror respectare o asigură¹⁶. Atunci când, în schimb, o situație juridică nu intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, Curtea nu este competentă să o examineze, iar dispozițiile eventual invocate ale cartei nu pot constitui, prin ele însele, temeiul acestei competențe¹⁷.

41. Potrivit unei jurisprudențe constante, noțiunea de „punere în aplicare a dreptului Uniunii”, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, implică existența unei legături între un act din dreptul Uniunii și măsura națională vizată care depășește proximitatea materiilor menționate sau efectele indirecte ale unei materii asupra celeilalte, ținând seama de criteriile de apreciere definite de Curte¹⁸.

42. Prin urmare, pentru a stabili dacă o măsură națională intră sub incidența „punerii în aplicare a dreptului Uniunii”, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, trebuie să se verifice, printre alte elemente, dacă reglementarea națională în cauză are drept scop punerea în aplicare a unei dispoziții de drept al Uniunii, caracterul respectivei reglementări și dacă aceasta urmărește alte obiective decât cele acoperite de dreptul Uniunii, chiar dacă ea este de natură să afecteze în mod indirect dreptul Uniunii, precum și dacă există o reglementare de drept al Uniunii specifică în materie sau de natură să îl afecteze¹⁹.

43. Am arătat anterior că protecția IUEC nu face încă, în dreptul Uniunii, obiectul unei norme cu aplicabilitate orizontală care să acopere toate instituțiile și organele Uniunii. Regimul acestei protecții rezultă astfel din mai multe acte distincte, care sunt specifice fiecărei instituții sau fiecărui organ al Uniunii.

44. În speță, instanța de trimitere menționează Decizia 2013/488 ca fiind norma de drept al Uniunii aplicabilă în cadrul litigiului principal. În lipsa unor precizări din partea acestei instanțe în ceea ce privește alegerea sa de a solicita mai degrabă interpretarea deciziei respective decât a alteia, este necesar, în opinia noastră, să se pornească de la premisa pe care se întemeiază cooperarea jurisdicțională instituită prin procedura prevăzută la articolul 267 TFUE, și anume că instanța națională are responsabilitatea de a defini cadrul normativ și factual al trimiterii

¹⁵ A se vedea în special Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, punctele 17 și 19, precum și jurisprudența citată), Hotărârea din 5 mai 2022, BPC Lux 2 și alții (C-83/20, EU:C:2022:346, punctele 25 și 26), precum și Hotărârea din 25 ianuarie 2024, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova și alții (C-58/22, EU:C:2024:70, punctul 40 și jurisprudența citată).

¹⁶ A se vedea în special Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 19), și Hotărârea din 13 decembrie 2017, El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960, punctul 33).

¹⁷ A se vedea în special Hotărârea din 25 ianuarie 2024, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova și alții (C-58/22, EU:C:2024:70, punctul 40 și jurisprudența citată).

¹⁸ A se vedea în special Hotărârea din 6 octombrie 2016, Paoletti și alții (C-218/15, EU:C:2016:748, punctul 14 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 24 februarie 2022, Glavna direktsia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto” (C-262/20, EU:C:2022:117, punctul 60 și jurisprudența citată).

¹⁹ A se vedea în special Hotărârea din 5 mai 2022, BPC Lux 2 și alții (C-83/20, EU:C:2022:346, punctul 27 și jurisprudența citată).

preliminare, fără să revină Curții sarcina de a verifica exactitatea acesteia, iar întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în acest cadru beneficiază de o prezumție de pertinență²⁰. Prin urmare, considerăm că aprecierea existenței unei puneri în aplicare a dreptului Uniunii în cauza principală trebuie efectuată în raport cu decizia menționată.

45. Pentru a stabili dacă situația în discuție în litigiul principal constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii, trebuie să se indice diferitele obligații pe care Decizia 2013/488, care a fost adoptată de Consiliu în temeiul competenței sale de organizare internă, le impune statelor membre.

46. După cum indică considerentul (1) al deciziei menționate, aceasta urmărește „desfășur[area] activităților Consiliului în toate domeniile care necesită gestionarea informațiilor clasificate, [instituind un] sistem de securitate cuprinzător pentru protecția informațiilor clasificate, care să includă Consiliul, Secretariatul General al Consiliului și statele membre”. Din această perspectivă, din considerentul (3) al deciziei respective rezultă că, „[s]tatele membre ar trebui, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale și în măsura necesară pentru funcționarea Consiliului, să respecte prezenta decizie în cazurile în care autoritățile competente, personalul sau contractanții acestora gestionează IUEC, astfel încât fiecare dintre ele să aibă garanția acordării unui nivel echivalent de protecție a IUEC”.

47. Astfel, după cum prevede articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2013/488, aceasta „stabilește principiile de bază și standardele minime de securitate pentru protecția IUEC”. În conformitate cu alineatul (2) al articolului menționat, „[a]ceste principii de bază și standarde minime de securitate se aplică Consiliului și [Secretariatului General al Consiliului (denumit în continuare «SGC»)] și sunt respectate de statele membre, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale ale acestora, astfel încât fiecare dintre acestea să aibă garanția utilizării unui nivel echivalent de protecție a IUEC”.

48. Potrivit articolului 2 alineatul (1) din această decizie, „[IUEC] înseamnă orice informații sau materiale desemnate ca atare printr-o clasificare de securitate a UE a căror divulgare neautorizată ar cauza prejudicii de diferite grade intereselor Uniunii Europene sau ale unora sau mai multor state membre”.

49. Protecția IUEC impune adoptarea de către statele membre a unor măsuri atunci când actorii economici trebuie să aibă acces la astfel de informații.

50. Din această perspectivă, articolul 11 alineatul (1) din Decizia 2013/488 definește „securitatea industrială” ca fiind „aplicarea de măsuri în vederea asigurării protecției IUEC de către contractanți și subcontractanți în cursul negocierilor anterioare încheierii contractelor și pe toată durata contractelor clasificate. Astfel de contracte nu implică accesul la informații clasificate TRÈS SECRET UE/EU TOP SECRET”.

51. Aplicarea unor asemenea măsuri este necesară, în măsura în care, în conformitate cu articolul 11 alineatul (2) din Decizia 2013/488, „SGC poate încredința prin contract sarcini care implică sau determină accesul la IUEC sau gestionarea sau păstrarea acestora de entități industriale sau de altă natură înregistrate într-un stat membru [...]”.

²⁰ A se vedea în special Hotărârea din 30 noiembrie 2023, Ministero dell’Istruzione și INPS (C-270/22, EU:C:2023:933, punctul 34 și jurisprudența citată).

52. În acest cadru, protecția IUEC implică în special că:

- atunci când atribuie contracte clasificate entităților industriale sau de altă natură, SGC, în calitate de autoritate contractantă, asigură respectarea standardelor minime privind securitatea industrială stabilite în Decizia 2013/488 și menționate în contract [articolul 11 alineatul (3)];
- autoritatea națională de securitate, autoritatea desemnată de securitate și oricare altă autoritate competentă din statele membre se asigură, în măsura permisă de actele cu putere de lege și reglementările naționale, că atât contractanții, cât și subcontractanții înregistrați în respectivul stat membru iau toate măsurile necesare pentru protecția IUEC în cursul negocierilor premergătoare contractului, precum și pe parcursul executării contractelor clasificate [articolul 11 alineatul (4)] și
- autoritatea națională de securitate, autoritatea desemnată de securitate sau oricare altă autoritate de securitate competentă din fiecare stat membru se asigură, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale, că atât contractanții, cât și subcontractanții înregistrați în respectivul stat membru și care participă la contracte sau subcontracte necesitând accesul, în obiectivele lor, la informații clasificate CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau SECRET UE/EU SECRET, fie în cursul executării contractelor respective, fie în etapa precontractuală, trebuie să dețină autorizare de securitate industrială (ASI), la nivelul de clasificare necesar [articolul 11 alineatul (5)].

53. În apendicele A la Decizia 2013/488, contractul clasificat este definit ca fiind „un contract încheiat de SGC cu un contractant pentru livrarea de bunuri, executarea de lucrări sau prestarea de servicii, a cărui executare necesită sau implică accesul la IUEC sau crearea acestora”. În ceea ce privește ASI, aceasta este definită ca fiind „o decizie administrativă a [unei autorități naționale de securitate] sau [a unei autorități desemnate de securitate] conform căreia, în ceea ce privește securitatea, un obiectiv poate oferi un nivel de protecție adecvat IUEC cu un anumit nivel de clasificare a securității”.

54. După cum indică articolul 15 alineatul (3) din Decizia 2013/488, responsabilitatea pentru punerea în aplicare a principiilor de bază și standardelor minime de securitate pentru protecția IUEC revine în special statelor membre.

55. Astfel, acestea trebuie să ia „măsurile corespunzătoare, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale, pentru a se asigura că, în momentul gestionării sau păstrării IUEC, [Decizia 2013/488] este respectată” de către o serie de persoane, inclusiv de cele care, „datorită funcțiilor ocupate, sunt autorizate să aibă acces la IUEC” [articolul 15 alineatul (3) litera (c)] și „contractanții statelor membre, aflați pe teritoriul acestora sau în străinătate” [articolul 15 alineatul (3) litera (d)].

56. Pe de altă parte, în vederea punerii în aplicare a articolului 15 alineatul (3) din Decizia 2013/488, articolul 16 alineatul (3) litera (a) din această decizie prevede că statele membre desemnează o autoritate națională de securitate ca fiind responsabilă cu măsurile de securitate pentru protecția IUEC, astfel încât, printre altele:

- „IUEC deținute în cadrul tuturor departamentelor, organismelor sau agențiilor naționale, publice sau private, pe teritoriul național sau în străinătate, să fie protejate în conformitate cu prezenta decizie” [articolul 16 alineatul (3) litera (a) punctul (i)];

- „măsurile de securitate pentru protecția IUEC să fie inspectate sau evaluate periodic” [articolul 16 alineatul (3) litera (a) punctul (ii)] și
- „întregul personal angajat în cadrul unei administrații naționale sau de către un contractant și căruia îi poate fi acordat accesul la informații clasificate la nivelul CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau la un nivel superior să dețină o autorizare de securitate adecvată sau să fie autorizat în alt mod în temeiul funcțiilor deținute, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale” [articolul 16 alineatul (3) litera (a) punctul (iii)].

57. Din aceste dispoziții reiese că Decizia 2013/488 impune statelor membre o serie de obligații concrete în materie de protecție a IUEC. Printre aceste obligații se numără aceea potrivit căreia statele membre trebuie să se asigure că persoanele care, în cadrul activităților lor, trebuie să aibă acces la IUEC obțin o autorizare de securitate din partea unei autorități naționale de securitate.

58. Pe scurt, Decizia 2013/488 prevede o responsabilitate generală a statelor membre pentru respectarea acestei decizii de către anumite persoane [articolul 15 alineatul (3)], pentru a garanta aplicarea măsurilor de securitate pentru protecția IUEC [articolul 16 alineatul (3)] sau pentru deținerea unei ASI de către contractanții sau subcontractanții care participă la contracte clasificate [articolul 11 alineatul (5)].

59. Observăm că Decizia 2013/488 nu se limitează la a impune în mod general, pentru persoanele care, în cadrul activităților lor, trebuie să aibă acces la IUEC, o obligație de a obține o autorizare de securitate din partea unei autorități naționale de securitate. Într-adevăr, decizia menționată stabilește de asemenea anumite norme pentru a încadra procedura de autorizare și condițiile acesteia.

60. Astfel, anexa V la decizia respectivă conține, în titlul III, următoarele puncte 8-13:

„8. ASI se acordă de către [autoritatea națională de securitate]/[autoritatea desemnată de securitate] sau de către orice altă autoritate de securitate competentă a unui stat membru pentru a atesta că, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale, o entitate industrială sau de altă natură poate proteja IUEC la nivelul de clasificare adecvat (CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau SECRET UE/EU SECRET) în interiorul obiectivelor sale. [ASI] trebuie prezentat SGC, în calitate de autoritate contractantă, înainte ca unui contractant sau subcontractant sau unui potențial contractant sau subcontractant să îi poată fi furnizat sau acordat accesul la IUEC.

9. La eliberarea unui ASI, [autoritatea națională de securitate]/[autoritatea desemnată de securitate] relevantă asigură cel puțin:

- (a) evaluarea integrității entității industriale sau de altă natură;
- (b) evaluarea regimului de proprietate, a controlului sau a potențialului de exersare a unei influențe necuvenite care ar putea fi considerată un risc de securitate;
- (c) verificarea faptului că entitatea industrială sau orice altă entitate a instituit un sistem de securitate în incintă, care include toate măsurile de securitate adecvate necesare pentru protecția informațiilor sau a materialelor clasificate CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau SECRET UE/EU SECRET, în conformitate cu cerințele prevăzute de prezenta decizie;

- (d) verificarea faptului că statutul în ceea ce privește securitatea a fost stabilit pentru personalul de conducere, proprietarii și angajații care necesită acces la informații clasificate CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau SECRET UE/EU SECRET, în conformitate cu cerințele prevăzute de prezenta decizie; și
- (e) verificarea faptului că entitatea industrială sau orice altă entitate a numit un agent de securitate al obiectivului, care este responsabil cu gestionarea acesteia în vederea aplicării obligațiilor de securitate în cadrul entității respective.

10. După caz, SGC, în calitate de autoritate contractantă, înștiințează [autoritatea națională de securitate]/[autoritatea desemnată de securitate] adecvată sau orice altă autoritate de securitate competentă că este necesar o ASI, fie în etapa precontractuală, fie pentru executarea contractului. Este necesar o ASI sau o [autorizare de securitate a personalului (ASP)] în etapa precontractuală în cazul în care trebuie furnizate IUEC clasificate CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau SECRET UE/EU SECRET pe parcursul procesului de licitare.

11. Autoritatea contractantă nu atribuie un contract clasificat unui ofertant selectat înainte de a fi primit confirmarea eliberării unei ASI corespunzătoare, dacă este necesar, din partea [autorității naționale de securitate]/[autorității desemnate de securitate] sau a oricărei alte autorități de securitate competente a statului membru în care este înregistrat contractantul sau subcontractantul respectiv.

12. [Autoritatea națională de securitate]/[autoritatea desemnată de securitate] sau orice altă autoritate de securitate competentă care a eliberat o ASI notifică SGC, în calitate de autoritate contractantă, în legătură cu orice modificări care afectează ASI. În cazul subcontractelor, [autoritatea națională de securitate]/[autoritatea desemnată de securitate] sau orice altă autoritate de securitate competentă este informată în mod corespunzător.

13. Retragera unei ASI de către [autoritatea națională de securitate]/[autoritatea desemnată de securitate] sau de către orice altă autoritate de securitate competentă constituie temei suficient pentru SGC, în calitate de autoritate contractantă, să [rezilieze] un contract clasificat sau să excludă un ofertant din competiție.”

61. Pentru a stabili dacă, având în vedere normele dreptului Uniunii astfel descrise, situația în discuție în litigiul principal constituie o punere în aplicare a acestui drept, este necesar, în opinia noastră, să se facă o distincție între autorizarea de care beneficia protectus pentru a avea acces la informații clasificate în temeiul dreptului național și cea care îi permitea să aibă cunoștința de IUEC.

62. Astfel, situația care a determinat ONS, pe de o parte, să elibereze protectus un *atestat de securitate industrială* care să îi permită să ia cunoștința de informații clasificate în temeiul dreptului național și, pe de altă parte, să anuleze acest atestat nu constituie, în opinia noastră, o punere în aplicare a dreptului Uniunii. În fapt, Decizia 2013/488 nu cuprinde dispoziții care să reglementeze deciziile adoptate de autoritățile naționale în ceea ce privește accesul, în scopurile prevăzute de dreptul național, la informațiile clasificate în temeiul acestui drept. În plus, din dosarul de care dispune Curtea nu reiese că alte acte ale Uniunii ar proceda la o formă oarecare de armonizare a normelor naționale care reglementează statutul unor asemenea informații. De altfel, Curtea a constatat recent în Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) că normele referitoare la clasificarea și la declassificarea informațiilor în temeiul unor reglementări naționale

nu fac obiectul unor norme armonizate printr-un act al Uniunii²¹.

63. Rezultă că reglementarea slovacă privind atestarea de securitate industrială, precum și măsurile referitoare la această atestare care sunt luate de autoritățile slovace trebuie să fie considerate ca intrând sub incidența numai a dreptului național și, prin urmare, nu în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii. În consecință, aprecierea legalității unei decizii de anulare a unui atestat de securitate industrială nu pare să constituie în mod direct o formă de „punere în aplicare a dreptului Uniunii”, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă.

64. În schimb, situația care a determinat ONS, pe de o parte, să elibereze societății protectus un *certificat de securitate industrială* care să îi permită să aibă acces la IUEC pentru nivelul SECRET UE/EU SECRET și, pe de altă parte, să anuleze acest certificat ne pare să constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii.

65. Astfel, certificatul de securitate industrială care, amintim, indică, în temeiul reglementării slovace, nivelul maxim de clasificare a IUEC la care o persoană poate avea acces și dispozițiile corespunzătoare din reglementarea Uniunii în temeiul căreia este permis accesul acestei persoane la informațiile clasificate poate fi considerat ca având un obiect și efecte care le acoperă pe cele ale ASI prevăzute de Decizia 2013/488. În plus, în conformitate cu ceea ce rezultă din această decizie, o autoritate națională de securitate, în speță ONS, este însărcinată să desfășoare procedura de autorizare. Rezultă de asemenea din reglementarea slovacă că procedura de autorizare de securitate urmărește să îi permită persoanei care deține o astfel de autorizare să ia cunoștință de informații clasificate în legătură cu realizarea sarcinilor care decurg dintr-un tratat internațional obligatoriu pentru Republica Slovacă²², din care se poate deduce că reglementarea respectivă nu urmărește un obiectiv pur național, care s-ar distinge așadar de cel urmărit prin Decizia 2013/488.

66. Adăugăm că motivele pentru care ONS a anulat certificatul de securitate industrială al reclamantei din litigiul principal, care constau în esență în faptul că aceasta prezenta un risc de securitate ca urmare a existenței unei relații comerciale de natură să aducă atingere intereselor Republicii Slovace în materie de securitate și de acțiuni contrare intereselor economice ale acestui stat membru, pot fi analizate în sensul că condițiile minime de acordare a ASI care figurează în anexa V la Decizia 2013/488²³ nu mai sunt îndeplinite de reclamanta din litigiul principal.

67. Împrejurarea că, în temeiul reglementării slovace, valabilitatea certificatului de securitate industrială este legată de cea a atestatului de securitate industrială²⁴ nu poate conduce, în opinia noastră, la excluderea situației în discuție în litigiul principal din domeniul de aplicare al dreptului Uniunii. Astfel, cele două autorizări de securitate au fost anulate tocmai din cauza unui risc de securitate identificat.

68. În plus, legătura dintre valabilitatea certificatului de securitate industrială și cea a atestatului de securitate industrială ne pare logică întrucât, după cum recunoaște comitetul în observațiile sale scrise, dacă a fost identificat un risc de securitate în ceea ce privește entitatea în cauză în temeiul dreptului național, acest risc nu poate fi limitat doar la teritoriul Republicii Slovace, ci

²¹ A se vedea Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 103).

²² A se vedea articolul 60 alineatul (7) din Legea nr. 215/2004 care, în legătură cu articolul 5 alineatul (6) din Ordinul nr. 134/2016, se aplică certificatului de securitate industrială.

²³ A se vedea în special punctul 9 literele (a) și (b) din această anexă.

²⁴ A se vedea articolul 5 alineatul (4) litera a) din Ordinul nr. 134/2016.

trebuie extins în mod necesar la toate domeniile relațiilor externe ale statului membru respectiv. În materie, interesele statelor membre și interesele Uniunii sunt strâns legate, astfel încât este normal ca un risc de securitate identificat la nivel național, în special pe baza unor informații clasificate în temeiul dreptului național, să aibă un impact direct asupra unei autorizări de a avea acces la IUEC. De altfel, această legătură între interesele statelor membre și interesele Uniunii este exprimată chiar în definiția noțiunii de IUEC care figurează la articolul 2 alineatul (1) din Decizia 2013/488, care pune accentul pe faptul că asemenea informații sunt cele „a căror divulgare neautorizată ar cauza prejudicii de diferite grade *intereselor Uniunii Europene sau ale unora sau mai multor state membre*”²⁵.

69. În plus, vulnerabilitatea întreprinderii în cauză poate proveni din informații clasificate în temeiul dreptului național, fără ca aceasta să excludă existența unei puneri în aplicare a dreptului Uniunii în ceea ce privește anularea actului prin care o persoană este autorizată să aibă acces la IUEC. Trebuie precizat de asemenea că împrejurarea potrivit căreia, după cum arată instanța de trimitere la punctele 35 și 37 din decizia de trimitere, revocarea atestatului național de securitate industrială se întemeie exclusiv pe criteriul credibilității din punctul de vedere al securității, așa cum este definit în reglementarea națională, nu se opune ca situația în discuție în litigiul principal să constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii. Observăm în această privință că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, deși definirea intereselor esențiale de securitate și adoptarea măsurilor apte să asigure siguranța lor internă și externă este de competența statelor membre, simplul fapt că o măsură națională a fost adoptată în vederea protecției securității naționale nu poate determina inaplicabilitatea dreptului Uniunii și nu poate exonera statele membre de respectarea necesară a acestui drept²⁶.

70. În ceea ce privește faptul că reglementarea slovacă nu ar fi fost adoptată în mod specific pentru a aplica Decizia 2013/488, trebuie amintit că faptul că o reglementare națională nu a fost adoptată pentru a transpune un act al Uniunii este irelevant, din moment ce prin aplicarea acestei reglementări se pune efectiv în aplicare dreptul Uniunii²⁷.

71. În opinia noastră, este irelevant că Decizia 2013/488 lasă o marjă largă de apreciere statelor membre pentru a stabili existența și criteriile unui risc de securitate în cadrul procedurii prin care se urmărește eliberarea, modificarea sau retragerea unei ASI. Această situație corespunde celei în care un act al Uniunii conferă statelor membre libertatea de a alege între mai multe modalități de aplicare sau o putere discreționară sau de apreciere care este parte integrantă a regimului stabilit de acest act²⁸.

72. Pe de altă parte, faptul că autoritățile și procedurile naționale sunt mobilizate pentru executarea obligațiilor prevăzute de Decizia 2013/488 nu împiedică să se constate existența unei puneri în aplicare a dreptului Uniunii, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă. Aceasta este numai o expresie clasică a normei potrivit căreia statele membre trebuie, în cadrul structurilor și procedurilor naționale ale acestora, să asigure aplicarea normelor dreptului Uniunii care le impun obligații.

73. În opinia noastră, nici lipsa unui drept formal de a obține sau de a menține o ASI nu constituie o condiție căreia i-ar putea fi subordonată aplicabilitatea cartei.

²⁵ Sublinierea noastră. Apendicele B la Decizia 2013/488 privind echivalența clasificărilor de securitate dovedește de asemenea legătura strânsă dintre clasificările naționale și clasificările Uniunii.

²⁶ A se vedea în special Hotărârea din 15 iulie 2021, Ministrstvo za obrambo (C-742/19, EU:C:2021:597, punctul 40 și jurisprudența citată).

²⁷ A se vedea prin analogie Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 28).

²⁸ A se vedea Hotărârea din 19 noiembrie 2019, TSN și AKT (C-609/17 și C-610/17, EU:C:2019:981, punctul 50).

74. Astfel, protecția IUEC este asigurată de statele membre și de autoritățile naționale de securitate în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative naționale²⁹. Această trimitere la dreptul național nu poate fi înțeleasă în sensul că lasă statelor membre competența de a stabili în mod autonom cadrul de protecție a IUEC. Prin urmare, statele membre sunt obligate să asigure o asemenea protecție cu respectarea standardelor stabilite de dreptul Uniunii.

75. În mod mai general, considerăm că este imposibil să se susțină că dreptul Uniunii ar fi străin de definirea și de punerea în aplicare a normelor privind protecția IUEC, în condițiile în care aceste norme urmăresc să asigure buna funcționare a Uniunii. Aceasta ar însemna să se considere că acordarea sau retragerea unei autorizații de a avea acces la astfel de informații poate fi considerată ca fiind exercitarea de către statele membre a unei competențe reținute care nu ar intra în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii și, în consecință, în cel al cartei. Dimpotrivă, aplicarea în materie de protecție a IUEC a actelor cu putere de lege și a actelor administrative naționale privind informațiile clasificate trebuie, în opinia noastră, să fie efectuată în conformitate cu dreptul Uniunii.

76. Din elementele care precedă deducem că, având în vedere normele privind protecția IUEC enunțate în Decizia 2013/488, o autoritate națională care atribuie un certificat de securitate industrială ce echivalează cu o ASI acordă o autorizație prevăzută de dreptul Uniunii. Efectele acestei autorizații, la fel ca cele ale retragerii sale, sunt definite de dreptul Uniunii și au vocația de a se produce în esență în raporturile dintre persoana în cauză și instituțiile Uniunii. În plus, autoritatea națională competentă care decide să anuleze o ASI acționează în îndeplinirea unei misiuni care îi este delegată de instituțiile Uniunii în vederea asigurării protecției IUEC. Prin urmare, această autoritate trebuie să se conformeze cerințelor minime definite de dreptul Uniunii.

77. În ceea ce privește reclamanta din litigiul principal, trebuie subliniat și caracterul deosebit de larg al domeniului de aplicare personal al Deciziei 2013/488. Subliniem în această privință că punctul 8 din anexa V la decizia menționată este formulat în termeni generali în sensul că nu limitează persoanele cărora trebuie să li se elibereze o ASI³⁰.

78. În plus, acest punct arată că „[A]SI trebuie prezentat SGC [...], înainte ca unui contractant sau subcontractant sau unui potențial contractant sau subcontractant să îi poată fi furnizat sau acordat accesul la IUEC”. Din această dispoziție reiese că de autorizarea de securitate prevăzută de Decizia 2013/488 poate beneficia un contractant *potențial*, ceea ce este foarte general și poate viza o întreprindere precum reclamanta din litigiul principal. În același sens, trebuie precizat că noțiunea de „contractant” este definită în apendicele A la această decizie ca vizând „o persoană fizică sau juridică având capacitatea juridică de a încheia contracte”, iar nu o persoană care este legată în prezent de Consiliu printr-un contract sau care a inițiat deja demersuri pentru a se angaja într-un raport contractual.

79. În ceea ce privește situația societății protectus în raport cu eventualul său acces la IUEC, ceea ce prezintă importanță este faptul că, chiar dacă un asemenea acces nu a avut niciodată loc în fapt, această întreprindere a solicitat un certificat de securitate industrială, al cărui obiect este în special acela de a permite beneficiarului său să aibă cunoștința de IUEC. Pe de altă parte, protectus a indicat în ședință că avea contracte în curs cu Ministerstvo hospodárstva (Ministerul Economiei,

²⁹ A se vedea în special articolul 1 alineatul (2), articolul 11 alineatele (4)-(6) și articolul 15 alineatul (3) din Decizia 2013/488. Într-o logică de reciprocitate, articolul 4 alineatul (3) din această decizie prevede că, „[i]n cazul în care statele membre introduc informații clasificate care conțin un marcaj național de clasificare de securitate în structurile sau rețelele Uniunii, Consiliul și SGC protejează informațiile respective în conformitate cu cerințele aplicabile IUEC de nivel echivalent, astfel cum se precizează în tabelul de echivalență a clasificărilor de securitate din apendicele B”.

³⁰ A se vedea punctul 60 din prezentele concluzii.

Slovacia). Or, nu se poate exclude posibilitatea ca IUEC să fie prezente în acest tip de raporturi contractuale, ca urmare a întrepătrunderii domeniilor referitoare la protecția informațiilor clasificate la nivel național și la protecția IUEC.

80. Având în vedere toate aceste elemente, aplicarea la situația în discuție în litigiul principal a criteriilor reținute în jurisprudența constantă a Curții ne determină să constatăm, contrar celor susținute de toți participanții la prezenta procedură, cu excepția lui protectus, că un stat membru pune în aplicare dreptul Uniunii, în conformitate cu prevederile articolului 51 alineatul (1) din cartă, atunci când una dintre instanțele sale verifică legalitatea unei decizii de anulare a unui certificat de securitate industrială care permite accesul la IUEC, ceea ce echivalează cu o ASI, în sensul articolului 11 și al anexei V la Decizia 2013/488. În această privință, este irelevant faptul că legislația națională stabilește o legătură între valabilitatea acestui certificat de securitate industrială și cea a unui atestat național de securitate industrială, în măsura în care retragerea certificatului respectiv se bazează pe constatarea că titularul său prezintă un risc de securitate. Prin urmare, cartea are vocația de a se aplica procedurii principale.

C. Cu privire la a doua întrebare preliminară

81. Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență Curții să se pronunțe cu privire la garanțiile procedurale care trebuie asigurate, în temeiul articolului 47 din cartă, unei întreprinderi a cărei ASI a fost anulată de o autoritate națională de securitate întemeindu-se, în parte, pe informații clasificate la care această întreprindere nu a putut avea acces. Mai precis, această instanță urmărește să afle dacă articolul menționat se opune unei reglementări naționale care nu garantează persoanei în cauză și avocatului său un acces la informațiile clasificate ce constituie temeiul anulării unei ASI și care nu permite instanței să asigure un asemenea acces, deși ea însăși are acces la aceste informații clasificate.

82. Instanța de trimitere arată în această privință că decurge din articolul 26 alineatul (3) din Legea nr. 215/2004 coroborat cu articolul 50 alineatul (6) din legea menționată că, atunci când decide că o persoană nu poate lua cunoștință de informații clasificate, ONS trebuie să indice în decizia sa elementele pe care s-a bazat decizia, considerațiile care i-au ghidat aprecierea probelor, precum și instrucțiunile privind posibilitatea de a ataca decizia.

83. Potrivit practicii ONS și celei a comitetului, diferitele informații clasificate pe care se întemeiază deciziile lor nu apar în motivarea acestora. Deciziile respective conțin doar o trimitere la denumirea probei scrise care conține aceste informații.

84. În măsura în care conțin informații clasificate, probele scrise nu sunt accesibile persoanei supuse unei proceduri de autorizare de securitate industrială.

85. În cazul în care această persoană introduce o acțiune împotriva deciziei de anulare a unui atestat sau a unui certificat de securitate industrială, judecătorii care examinează acțiunea respectivă sunt, în temeiul articolului 34 alineatul (1) litera f) din Legea nr. 215/2004, autorizați fără restricții să ia cunoștință de toate informațiile clasificate care sunt consemnate în dosar.

86. În temeiul articolului 35 alineatul (3) din Legea nr. 215/2004, avocatul persoanei în cauză poate de asemenea să ia cunoștință de aceste informații clasificate, dar numai cu acordul autorității care a identificat informația clasificată în discuție și a informat ONS cu privire la aceasta. Avocatul respectiv este ținut, așadar, de o obligație de confidențialitate în privința acestei informații, ceea ce, în practică, înseamnă că nu o poate divulga clientului său.

87. Înainte de a examina compatibilitatea garanțiilor procedurale astfel descrise cu articolul 47 din cartă, trebuie să se ridice, după cum solicită Curții instanța de trimitere, problema aplicabilității acestui articol în situația în discuție în litigiul principal.

1. Cu privire la aplicabilitatea articolului 47 din cartă

88. Atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii, statele membre au obligația, în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) din cartă, să asigure respectarea cerințelor care decurg în special din dreptul la o cale de atac efectivă și din dreptul la un proces echitabil consacrate la articolul 47 primul și al doilea paragraf din cartă³¹.

89. La prima vedere, ar putea părea că o punere în aplicare a dreptului Uniunii în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă implică aplicabilitatea articolului 47 din aceasta³². Ar exista astfel un anumit automatism între condiția punerii în aplicare a dreptului Uniunii și necesitatea respectării acestui din urmă articol.

90. Cu toate acestea, jurisprudența Curții pare să indice că automatismul respectiv nu este real.

91. Într-adevăr, rezultă din această jurisprudență că aplicarea articolului 47 din cartă într-un caz concret presupune ca persoana care îl invocă să se prevaleze de drepturi sau de libertăți garantate de dreptul Uniunii sau ca această persoană să facă obiectul unei urmăriri penale care să constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii³³. Această condiție se adaugă la condiția generală privind punerea în aplicare a dreptului Uniunii enunțată la articolul 51 alineatul (1) din cartă³⁴, care face obiectul primei întrebări.

92. În speță, instanța de trimitere își exprimă îndoielile cu privire la aspectul dacă reclamanta din litigiul principal se poate prevala de un drept garantat de dreptul Uniunii și solicită Curții să stabilească dacă normele prevăzute de Decizia 2013/488 pot constitui temeiul, în favoarea reclamantei din litigiul principal, al unui drept garantat de dreptul Uniunii, a cărui protecție o poate invoca în temeiul articolului 47 din cartă.

93. Considerăm că această condiție este îndeplinită în speță.

94. Desigur, după cum am arătat anterior, Decizia 2013/488 lasă statelor membre o marjă largă de apreciere pentru a stabili cazurile în care trebuie acordată sau retrasă o ASI. Astfel, anexa V la această decizie impune statelor membre anumite verificări minime care trebuie efectuate înainte de eliberarea unei ASI, fără a conferi însă persoanelor interesate un drept de a obține o ASI atunci când sunt îndeplinite anumite condiții. Acestea nu dispun nici de un drept de a-și păstra autorizarea, chiar dacă ar continua să îndeplinească condițiile minime prevăzute de decizia menționată.

³¹ A se vedea în special Hotărârea din 22 iunie 2023, K.B. și F.S. (Invocare din oficiu în domeniul penal) (C-660/21, EU:C:2023:498, punctul 40 și jurisprudența citată).

³² A se vedea în special Hotărârea din 17 mai 2023, Funke (C-626/21, EU:C:2023:412, punctul 76).

³³ A se vedea în special Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale) (C-430/21, EU:C:2022:99, punctul 34), Hotărârea din 17 noiembrie 2022, Harman International Industries (C-175/21, EU:C:2022:895, punctul 32), precum și Hotărârea din 4 mai 2023, Agenția Națională de Integritate (C-40/21, EU:C:2023:367, punctul 84).

³⁴ A se vedea Hotărârea din 16 mai 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, punctele 42 și 51).

95. Cu toate acestea, apreciem că, deși Decizia 2013/488 nu acordă unei întreprinderi nici dreptul de a obține o ASI și nici dreptul de a o păstra, aceasta conferă totuși întreprinderii care a obținut o astfel de autorizare un drept specific de a participa la contracte clasificate ale Consiliului.

96. În aceeași ordine de idei, pentru a stabili dacă articolul 47 din cartă este aplicabil, este necesar, în opinia noastră, să se ia în considerare efectele pe care o decizie de retragere a unei ASI le poate avea asupra unei întreprinderi. Amintim în această privință că la punctul 13 din anexa V la Decizia 2013/488 se prevede că „[r]etragerea unei [asemenea autorizări] constituie temei suficient pentru SGC, în calitate de autoritate contractantă, să [rezilieze] un contract clasificat sau să excludă un ofertant din competiție”. Ținând seama de consecințele negative pe care o decizie de retragere a unei ASI le poate avea pentru o întreprindere, considerăm că aceasta poate solicita în mod legitim respectarea cerințelor referitoare la o protecție jurisdicțională efectivă atunci când contestă legalitatea unei asemenea decizii.

97. În orice caz, subliniem că, în conformitate cu jurisprudența Curții, constituie un principiu general al dreptului Uniunii protecția persoanelor, atât fizice, cât și juridice, împotriva intervențiilor puterii publice în sfera de activitate privată a acestora care ar fi arbitrare sau disproporționate³⁵. Potrivit Curții, această protecție poate fi invocată de o persoană juridică, ca drept garantat de dreptul Uniunii, în sensul articolului 47 primul paragraf din cartă, pentru a contesta în justiție un act care îi cauzează prejudicii³⁶.

98. Întrucât aplicabilitatea articolului 47 din cartă ne pare stabilită, trebuie precizate garanțiile procedurale pe care o întreprindere precum protectus le poate avea în temeiul acestui articol într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal.

2. Cu privire la garanțiile care decurg din articolul 47 din cartă în materie de acces la IUEC

99. Întrebările instanței de trimitere cu privire la conformitatea cu articolul 47 din cartă a normelor procedurale prevăzute de reglementarea slovacă își au originea în presupusa diferență dintre jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO”) și cea a Curții în materie de restrângere a principiului contradictorialității în prezența unor informații clasificate.

³⁵ A se vedea printre altele, în privința aspectului dacă unei persoane juridice căreia autoritatea națională competentă i-a adresat o decizie prin care s-a dispus furnizarea anumitor informații sau o sancțiune aplicată pentru nerespectarea acestei decizii trebuie să i se recunoască beneficiul dreptului la o cale de atac efectivă garantat de articolul 47 din cartă în prezența acestor decizii, Hotărârea din 16 mai 2017, *Berlioz Investment Fund* (C-682/15, EU:C:2017:373, punctul 51), Hotărârea din 6 octombrie 2020, *État luxembourgeois* (Dreptul la o cale de atac împotriva unei cereri de informații în materie fiscală) (C-245/19 și C-246/19, EU:C:2020:795, punctul 57 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 25 noiembrie 2021, *État luxembourgeois* (Informații referitoare la un grup de contribuabili) (C-437/19, EU:C:2021:953, punctul 87).

³⁶ A se vedea în special Hotărârea din 6 octombrie 2020, *État luxembourgeois* (Dreptul la o cale de atac împotriva unei cereri de informații în materie fiscală) (C-245/19 și C-246/19, EU:C:2020:795, punctul 58 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 25 noiembrie 2021, *État luxembourgeois* (Informații referitoare la un grup de contribuabili) (C-437/19, EU:C:2021:953, punctul 87).

100. Astfel, potrivit instanței de trimitere, Curtea EDO ar fi considerat determinant, în Hotărârea din 19 septembrie 2017, Regner împotriva Republicii Cehe³⁷, pentru a constata lipsa unei încălcări a articolului 6 paragraful 1 din CEDO, ca instanța competentă să verifice legalitatea unei decizii de retragere a unei autorizații de securitate să aibă acces la toate informațiile clasificate care au constituit temeiul adoptării unei asemenea decizii³⁸.

101. În temeiul articolului 52 alineatul (3) din cartă, ar putea, prin urmare, să fie suficient, în raport cu articolul 47 din cartă și cu această jurisprudență a Curții EDO cu privire la articolul 6 paragraful 1 din CEDO, ca numai instanța însărcinată cu acordarea protecției jurisdicționale persoanei în cauză să poată lua cunoștință de informațiile clasificate.

102. În aceste condiții, instanța de trimitere arată că din jurisprudența Curții rezultă că o asemenea soluție nu este în mod necesar suficientă în raport cu articolul 47 din cartă. Această instanță se referă în special, în această privință, la Hotărârea Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții.

103. Prin urmare, se solicită Curții să stabilească dacă, în domeniul protecției IUEC, articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia o decizie de retragere a unei ASI nu indică informațiile clasificate care au servit drept temeiul acesteia, persoana juridică în cauză nu are acces la dosarul autorității naționale de securitate care conține astfel de informații, avocatul acestei persoane juridice poate avea acces la dosarul respectiv cu condiția de a obține acordul acelei autorități și de a garanta confidențialitatea informațiilor comunicate, iar instanța națională care are sarcina de a verifica legalitatea acestei decizii are, în ceea ce o privește, acces la toate informațiile clasificate cuprinse în dosarul respectiv.

104. Pentru a răspunde la această întrebare, subliniem că din jurisprudența Curții reiese că, în lipsa unor dispoziții aplicabile ale dreptului Uniunii referitoare la modul în care statele membre trebuie să asigure respectarea dreptului la apărare al persoanei în cauză atunci când dreptul său de acces la dosar este restrâns în temeiul unei reglementări naționale, modalitățile concrete ale procedurilor stabilite în acest scop țin de ordinea juridică internă a fiecărui stat membru, în

³⁷ CE:ECHR:2017:0919JUD003528911. La originea acestei cauze, Národní bezpečnostní úřad (Oficiul Național de Securitate, Republica Cehă) (denumit în continuare „Oficiul”) a decis să pună capăt valabilității unui atestat de securitate, eliberat reclamantului pentru a-i permite să ocupe funcția de adjunct la Prvního náměstka ministra obrany (viceministrul apărării, Republica Cehă), pentru motivul că persoana în cauză prezenta un risc pentru securitatea națională. Cu toate acestea, decizia nu menționa informațiile confidențiale pe care se întemeia; întrucât informațiile respective erau încadrate în categoria „secret de serviciu”, legea nu permitea divulgarea lor persoanei interesate. În continuare, cererea de anulare a reclamantului a fost respinsă de Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga, Republica Cehă), căruia Oficiul i-a transmis documentele în discuție. Reclamantului și avocatului său nu li s-a permis să le consulte. În continuare, acțiunile reclamantului nu au fost admise. În fața Curții EDO, reclamantul invocă o încălcare a articolului 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (semnată la Roma la 4 noiembrie 1950) (denumită în continuare „CEDO”). Acesta se plângea de inechitatea procedurii administrative din cauza imposibilității de a lua cunoștință de un element de probă determinant, calificat drept informație confidențială, pus la dispoziția instanțelor de către părât.

³⁸ A se vedea punctul 152 din această hotărâre. Procedura introdusă de reclamant în fața instanțelor naționale a suferit două restrângeri în raport cu normele de drept comun prin care se urmărește garantarea unui proces echitabil: pe de o parte, documentele și informațiile clasificate nu erau accesibile nici lui însuși, nici avocatului său și, pe de altă parte, în măsura în care decizia de retragere se întemeia pe asemenea înscrisuri, motivele aflate la baza deciziei nu i-au fost comunicate (§ 150). Examinând procedura în discuție în ansamblul său, Curtea EDO a concluzionat că nu a existat o încălcare a articolului 6 paragraful 1 din CEDO. Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea EDO a luat în considerare în special competențele conferite instanțelor naționale. Astfel, instanțele aveau acces la toate documentele clasificate, fără restricții, pe care se întemeiasă Oficiul pentru a-și justifica decizia; aveau competența de a efectua o examinare aprofundată a motivelor invocate de Oficiu pentru a nu comunica înscrisurile clasificate și a dispune comunicarea celor despre care considerau că nu necesitau clasificarea lor; ele puteau de asemenea să aprecieze temeinicia deciziei Oficiului prin care s-a dispus retragerea atestatului de securitate și să sancționeze, după caz, o decizie arbitrară (§ 152). Competența lor cuprindea toate faptele speței și nu se limita la examinarea motivelor invocate de reclamant, care a fost ascultat de judecători și și-a putut prezenta de asemenea concluziile scrise (§ 153). Având în vedere aceste elemente, Curtea EDO a apreciat că instanțele sesizate și-au exercitat în mod corespunzător competențele de control de care dispuneau în acest tip de procedură, atât în privința necesității de a menține confidențialitatea documentelor clasificate, cât și a justificării retragerii atestatului de securitate a reclamantului, motivându-și deciziile în funcție de împrejurările concrete ale speței (§ 154).

temeiul principiului autonomiei procedurale a statelor membre, cu condiția însă ca acestea să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare de natură internă (principiul echivalenței) și să nu facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității)³⁹.

105. În ceea ce privește principiul echivalenței, amintim că, după cum arată instanța de trimitere, din articolul 26 alineatul (3) din Legea nr. 215/2004 coroborat cu articolul 50 alineatul (6) din această lege reiese că, atunci când decide că o persoană nu poate lua cunoștință de informații clasificate în temeiul dreptului național, în special atunci când se stabilește că această persoană prezintă un risc în ceea ce privește securitatea, ONS trebuie să indice în decizia sa elementele pe care aceasta s-a bazat, considerațiile care i-au ghidat aprecierea probelor, precum și instrucțiunile privind posibilitatea de a ataca decizia.

106. Aceste garanții procedurale, care constau în existența unei decizii motivate, ar trebui să fie valabile și cu privire la o decizie de retragere a unei ASI, în caz contrar încălcându-se principiul echivalenței. Prin urmare, considerăm că este evident că o întreprindere precum protectus, care face obiectul unei asemenea decizii, trebuie să aibă posibilitatea de a cunoaște motivele, cel puțin esențiale, care stau la baza deciziei respective, în condițiile prevăzute de aceste dispoziții din Legea nr. 215/2004, astfel cum au fost interpretate de instanțele naționale. Aceasta pare să fie situația ca urmare a legăturii pe care reglementarea slovacă o stabilește între retragerea unui atestat de securitate industrială și cea a unui certificat de securitate industrială.

107. Cu toate acestea, trebuie să se constate că din principiul echivalenței nu se poate deduce o obligație de a comunica persoanei care face obiectul unei decizii de retragere a ASI informațiile clasificate care servesc drept temei al acesteia. Astfel, după cum am arătat anterior, potrivit practicii ONS și celei a comitetului, diferitele informații clasificate pe care se întemeiază deciziile lor nu apar în motivarea acestora. Prin urmare, acest aspect trebuie examinat din perspectiva principiului efectivității.

108. În ceea ce privește acest principiu, trebuie subliniat că nu este respectat decât cu condiția ca norma procedurală în discuție să fie conformă cu dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă garantat de articolul 47 din cartă⁴⁰. Astfel, obligația statelor membre de a asigura efectivitatea drepturilor de care justițiabilii beneficiază în temeiul dreptului Uniunii implică cerința unei protecții jurisdicționale, consacrată la acest articol 47, pe care instanța națională este obligată să o respecte. Această protecție trebuie să se aplice atât pe planul desemnării instanțelor competente să judece acțiunile întemeiate pe dreptul Uniunii, cât și în ceea ce privește definirea modalităților procedurale referitoare la asemenea acțiuni⁴¹.

³⁹ A se vedea prin analogie Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 79 și jurisprudența citată, precum și punctul 87).

⁴⁰ A se vedea în această privință Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauza An tAire Talmhaíochta Bia agus Mara și alții (C-64/20, EU:C:2021:14, punctul 41), care arată că „cerința efectivității, înțeleasă ca o condiție pentru aplicarea principiului autonomiei procedurale, [...] se suprapune în practică cu dreptul fundamental la o *cale de atac jurisdicțională efectivă* prevăzută la articolul 47 din cartă”.

⁴¹ A se vedea în special Hotărârea din 17 iulie 2014, Sánchez Morcillo și Abril García (C-169/14, EU:C:2014:2099, punctul 35 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 22 aprilie 2021, Profi Credit Slovakia (C-485/19, EU:C:2021:313, punctul 54 și jurisprudența citată). De asemenea, Curtea a precizat că principiul efectivității „nu cuprinde cerințe care le depășesc pe cele care decurg din drepturile fundamentale, în special dreptul la protecție jurisdicțională efectivă, garantate de cartă” [a se vedea Hotărârea din 26 septembrie 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (Efectul suspensiv al apelului) (C-180/17, EU:C:2018:775, punctul 43)].

109. Trebuie amintit de asemenea că statele membre, atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii, au obligația să asigure respectarea cerințelor care decurg din dreptul la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 primul paragraf din cartă, care impune, în cursul unei proceduri jurisdicționale, respectarea dreptului la apărare al persoanei în cauză⁴².

110. Astfel, reiese dintr-o jurisprudență constantă că caracterul efectiv al controlului jurisdicțional garantat de articolul 47 din cartă, despre care trebuie amintit că este suficient în sine⁴³, impune ca persoana interesată să cunoască motivele deciziei luate în privința sa fie chiar din cuprinsul deciziei, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa, fără a se aduce atingere posibilității instanței competente de a dispune ca autoritatea în cauză să le comunice pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă, precum și pentru a-i permite pe deplin acesteia din urmă să exercite controlul legalității deciziei naționale în cauză⁴⁴. Respectarea dreptului la apărare presupune ca persoana interesată să poată avea acces nu numai la motivele deciziei luate în privința sa, ci și la ansamblul elementelor din dosar pe care s-a întemeiat administrația, pentru a-și putea exprima efectiv o poziție cu privire la aceste elemente⁴⁵.

111. În plus, principiul contradictorialității, care face parte din dreptul la apărare, prevăzut la articolul 47 din cartă, presupune că părțile la un proces trebuie să aibă dreptul de a lua cunoștință de toate înscrisurile sau observațiile prezentate instanței pentru a influența decizia acesteia și a le discuta, ceea ce presupune că persoana în cauză trebuie să poată lua cunoștință de elementele din dosarul său care sunt puse la dispoziția instanței chemate să se pronunțe asupra căii de atac exercitate împotriva acestei decizii⁴⁶.

112. În aceste condiții, în conformitate cu prevederile articolului 52 alineatul (1) din cartă, dreptul de acces la dosar nu are un caracter absolut în raport cu articolul 47 din cartă. Trebuie amintit astfel că dreptul la apărare nu constituie o prerogativă absolută și că dreptul de acces la dosar, care este corolarul acestuia, poate fi, așadar, limitat, pe baza unei ponderări între, pe de o parte, dreptul la o cale de atac efectivă al persoanei în cauză și, pe de altă parte, interesele evocate pentru a justifica nedivulgarea unui element al dosarului către persoana respectivă, în special în cazul în care aceste interese sunt legate de securitatea națională⁴⁷. De fapt, se poate dovedi necesar, atât în cadrul unei proceduri administrative, cât și în cadrul unei proceduri jurisdicționale, să nu se comunice anumite informații persoanei interesate, având în vedere în special considerațiile legate de securitatea națională⁴⁸.

113. Cu toate acestea, Curtea refuză în mod constant ca dreptul la apărare să fie anulat, indiferent de sensibilitatea domeniului în discuție. Ea invită, în fiecare cauză, instanța națională să identifice punctul de echilibru între dreptul la o cale de atac efectivă și menținerea cerințelor de securitate.

⁴² A se vedea în special Hotărârea Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții (punctul 44 și jurisprudența citată).

⁴³ A se vedea în special Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 140 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 20 februarie 2024, X (Lipsa motivelor de reziliere) (C-715/20, EU:C:2024:139, punctul 80 și jurisprudența citată). Curtea a precizat astfel că „articolul 47 din cartă este suficient în sine și nu trebuie să fie precizat prin dispoziții ale dreptului Uniunii sau ale dreptului național pentru a conferi particularilor un drept care să poată fi invocat ca atare”.

⁴⁴ A se vedea în special Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Minister van Buitenlandse Zaken (C-225/19 și C-226/19, EU:C:2020:951, punctul 43 și jurisprudența citată).

⁴⁵ A se vedea în special Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 92 și jurisprudența citată).

⁴⁶ A se vedea în special Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 93 și jurisprudența citată).

⁴⁷ A se vedea în special Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 94 și jurisprudența citată).

⁴⁸ A se vedea în special în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ (C-300/11, denumită în continuare „Hotărârea ZZ”, EU:C:2013:363, punctul 54).

114. Astfel, potrivit Curții, ponderarea pe care trebuie să o efectueze instanța națională nu poate conduce, ținând seama de respectarea necesară a articolului 47 din cartă, la privarea de orice efectivitate a dreptului la apărare al persoanei în cauză și la lipsirea de conținut a dreptului la o cale de atac de care trebuie să dispună această persoană în temeiul articolului menționat, în special prin necomunicarea către aceasta sau, dacă este cazul, către reprezentantul său cel puțin a esenței motivelor pe care se întemeiază decizia luată în privința sa⁴⁹.

115. Această ponderare poate, în schimb, să determine ca anumite elemente din dosar să nu fie comunicate persoanei interesate, în cazul în care divulgarea acestor elemente poate compromite în mod direct și specific securitatea națională a statului membru în cauză prin aceea că poate, de exemplu, să pună în pericol viața, sănătatea sau libertatea unor persoane sau să dezvăluie metodele de investigare utilizate în mod specific de organismele cu atribuții specializate în domeniul securității naționale și, astfel, să afecteze serios sau chiar să împiedice îndeplinirea în viitor a sarcinilor acestor organisme⁵⁰.

116. Rezultă din ceea ce precedă că, deși dreptul Uniunii autorizează statele membre, în special atunci când securitatea națională impune acest lucru, să nu acorde persoanei în cauză un acces direct la întregul său dosar, acest drept nu poate, fără a încălca principiul efectivității, dreptul la bună administrare și dreptul la o cale de atac efectivă, să fie interpretat în sensul că permite autorităților competente să plaseze această persoană într-o situație în care nici ea, nici reprezentantul său nu ar fi în măsură să ia cunoștință în mod util, dacă este cazul în cadrul unei proceduri specifice destinate să protejeze securitatea națională, de esența elementelor determinante din acest dosar⁵¹.

117. În acest context, Curtea a statuat deja, pe de o parte, că, atunci când divulgarea unor informații din dosar a fost restrânsă pentru un motiv de securitate națională, respectarea dreptului la apărare al persoanei în cauză nu este asigurată în mod suficient prin posibilitatea acestei persoane de a obține, în anumite condiții, o autorizație de acces la aceste informații însoțită de o interdicție completă de a utiliza informațiile astfel obținute în scopul procedurii administrative sau al procedurii jurisdicționale⁵².

118. Pe de altă parte, în ceea ce privește aspectul dacă dreptul la apărare al persoanei interesate este protejat suficient prin posibilitatea instanței competente de a avea acces la dosar, trebuie subliniat că o asemenea posibilitate nu poate înlocui accesul persoanei interesate sau al reprezentatului său la informațiile din acest dosar⁵³. Astfel, respectarea dreptului la apărare în procedura judiciară nu presupune ca instanța competentă să dispună de toate elementele pertinente pentru a lua decizia, ci ca persoana în cauză, dacă este cazul prin intermediul unui consilier, să își poată susține interesele prin exprimarea punctului său de vedere cu privire la aceste elemente⁵⁴. De fapt, accesul instanțelor competente la informațiile din dosar și stabilirea unor proceduri care să garanteze că dreptul la apărare al persoanei interesate este respectat constituie două cerințe distincte și cumulative⁵⁵.

⁴⁹ A se vedea în special Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 95 și jurisprudența citată).

⁵⁰ A se vedea în special Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 96 și jurisprudența citată).

⁵¹ A se vedea prin analogie Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 97 și jurisprudența citată).

⁵² A se vedea în special Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 98 și jurisprudența citată).

⁵³ A se vedea în special Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 99 și jurisprudența citată).

⁵⁴ A se vedea în special Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 100 și jurisprudența citată).

⁵⁵ A se vedea Hotărârea Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții (punctul 59).

119. Considerațiile care precedă au determinat Curtea să declare în jurisprudența sa cea mai recentă, aliniată la hotărârile sale anterioare, că principiul general al bunei administrări și articolul 47 din cartă coroborate cu articolul 20 TFUE trebuie să fie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care prevede că, atunci când o decizie de retragere sau de refuz al unui permis de ședere, adoptată în privința unui resortisant al unei țări terțe care poate beneficia de un drept de ședere derivat în temeiul acestui articol 20, se întemeiază pe informații a căror divulgare ar periclita securitatea națională a statului membru în cauză, acest resortisant al unei țări terțe sau reprezentantul său nu pot avea acces la informațiile respective decât după obținerea unei autorizații în acest scop, nu pot obține comunicarea nici măcar a esenței motivelor pe care se întemeiază asemenea decizii și nu pot, în orice caz, să utilizeze, în scopul procedurii administrative sau jurisdicționale, informațiile confidențiale la care au putut avea eventual acces⁵⁶.

120. Instanța de trimitere urmărește să afle dacă aceste elemente desprinse din jurisprudența Curții și concluziile la care aceasta a ajuns până în prezent pot fi transpuse în domeniul referitor la protecția IUEC, ceea ce ar putea conduce la constatarea că articolul 47 din cartă se opune reglementării naționale în discuție în litigiul principal.

121. Această întrebare ne pare legitimă, având în vedere specificitatea domeniului referitor la protecția IUEC, care îl distinge de domeniile în care Curtea a furnizat până în prezent indicații cu privire la ponderarea care trebuie efectuată între dreptul la o cale de atac efectivă și interesele evocate pentru a justifica nedivulgarea anumitor informații, în special atunci când aceste interese au legătură cu securitatea națională.

122. Rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că existența unei încălcări a dreptului la apărare, inclusiv a dreptului de acces la dosar, trebuie apreciată în funcție de împrejurările specifice fiecărei spețe, în special de natura actului în cauză, de contextul adoptării sale și de normele juridice care reglementează materia respectivă⁵⁷.

123. În această privință, trebuie subliniat că prezenta cauză se distinge de cele în care s-au pronunțat Hotărârile ZZ, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții, precum și NW și PQ (Informații clasificate). Astfel, atunci când se pune în discuție fie o decizie care restrânge libera circulație a unui cetățean al Uniunii din motive de siguranță publică, fie o decizie de respingere a unei cereri de protecție internațională sau de retragere a unei astfel de protecții ca urmare a unei amenințări la adresa securității naționale, fie o decizie de retragere sau de refuz al eliberării unui permis de ședere, pentru un motiv de securitate națională, unui resortisant al unei țări terțe susceptibil să beneficieze de un drept de ședere derivat în temeiul articolului 20 TFUE, principiul este cel al unei comunicări complete a motivelor și a informațiilor pe care se întemeiază asemenea decizii. Restrângerea acestui principiu pare așadar o excepție care trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte⁵⁸.

⁵⁶ A se vedea Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 101).

⁵⁷ A se vedea în special Hotărârea din 16 mai 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, punctul 97 și jurisprudența citată).

⁵⁸ A se vedea Hotărârea ZZ (punctul 49). Totuși, la acest punct, Curtea a precizat că interpretarea strictă respectivă nu trebuie să conducă la lipsirea de efectul său util a dispoziției de drept al Uniunii care prevede derogarea în cauză. Acesta este contextul în care Curtea a fost chemată să stabilească dacă și în ce măsură articolul 30 alineatul (2) și articolul 31 din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO 2004, L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56, precum și rectificări în JO 2004, L 229, p. 35 și JO 2005, L 197, p. 34) permit nedivulgarea în mod precis și complet a motivelor care au stat la baza unei decizii adoptate în temeiul articolului 27 din această directivă, în condițiile în care dispozițiile acesteia trebuie să facă obiectul unei interpretări conforme cu cerințele care rezultă din articolul 47 din cartă (punctul 50). A se vedea, în mod mai general, în ceea ce privește norma potrivit căreia excepțiile trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte, Hotărârea din 8 noiembrie 2022, Deutsche Umwelthilfe (Omologarea autovehiculelor) (C-873/19, EU:C:2022:857, punctul 87 și jurisprudența citată).

124. În domeniul referitor la protecția informațiilor clasificate, considerăm că logica trebuie inversată, astfel încât principiul este cel al interdicției de a divulga asemenea informații persoanelor neautorizate. Divulgarea informațiilor clasificate constituie astfel excepția de la această regulă și nu poate interveni decât în favoarea persoanelor care îndeplinesc condițiile necesare pentru a beneficia de o autorizare de securitate. Cu titlu de excepție, o asemenea divulgare poate fi în mod întemeiat încadrată în limite stricte.

125. Rezultă că o persoană a cărei ASI este pusă în discuție de o autoritate națională de securitate nu poate, în cadrul unei proceduri jurisdicționale prin care se urmărește contestarea unei decizii de retragere a acestei autorizații, să pretindă accesul la informațiile clasificate pe care se întemeiază decizia respectivă, indiferent dacă această clasificare rezultă din dreptul național sau din dreptul Uniunii. Ar fi paradoxal ca, în condițiile în care autorizarea sa de a putea avea acces la informații clasificate este repusă în discuție de o autoritate națională de securitate, o persoană să poată obține, în cadrul procedurii respective, posibilitatea de a consulta informații de această natură care o privesc. Aceasta ar echivala cu a-i dezvălui informațiile clasificate pe care se întemeiază decizia prin care se urmărește împiedicarea sa să consulte IUEC și, prin urmare, a-i permite să ia cunoștință de informații clasificate pentru a demonstra că, contrar celor apreciate de autoritatea națională competentă, este capabilă să aibă acces la astfel de informații. Prin urmare, ținând seama de însuși obiectul deciziei de retragere a unei autorizații de securitate, accesul la informații clasificate al persoanei care face obiectul acestei decizii, inclusiv în cadrul unei proceduri jurisdicționale, ar conduce, în opinia noastră, la punerea în discuție a normei potrivit căreia numai persoanele care dețin o asemenea autorizare pot avea cunoștință de aceste informații.

126. Respectarea principiului nedivulgării informațiilor clasificate persoanelor care contestă retragerea autorizației lor de securitate în cadrul unei proceduri jurisdicționale este justificată de cerințele de precauție și de prevenire care sunt inerente domeniului referitor la protecția IUEC, precum și de marja largă de apreciere care trebuie recunoscută statelor membre în vederea acordării sau retragerii unei ASI.

127. În plus, după cum am indicat anterior, Curtea a subliniat deja necesitatea necomunicării anumitor elemente din dosar persoanei interesate în cazul în care divulgarea acestor elemente poate compromite în mod direct și specific securitatea națională a statului membru în cauză prin aceea că poate, de exemplu, să pună în pericol viața, sănătatea sau libertatea unor persoane sau să dezvăluie metodele de investigare utilizate în mod specific de organismele cu atribuții specializate în domeniul securității naționale și, astfel, să afecteze serios sau chiar să împiedice îndeplinirea în viitor a sarcinilor acestor organisme⁵⁹. Asemenea imperative, pe care Curtea le-a subliniat inițial în Hotărârea ZZ⁶⁰, la care se poate adăuga necesitatea de a nu aduce atingere anchetelor penale în curs, al căror obiect ar putea fi persoana în cauză sau anturajul său⁶¹, ne par să prezinte o relevanță deosebită în domeniul referitor la protecția IUEC.

⁵⁹ A se vedea în special Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 96 și jurisprudența citată).

⁶⁰ A se vedea punctul 66 din această hotărâre.

⁶¹ A se vedea în această privință Hotărârea Curții EDO din 19 septembrie 2017, Regner împotriva Republicii Cehe (CE:ECHR:2017:0919JUD003528911, § 157), în care această instanță arată că reclamantul a făcut obiectul urmăririi penale pentru asociere la crimă organizată, complicitate la abuz de putere publică, complicitate la fraude în proceduri de atribuire a unor contracte de achiziții publice și de licitație publică, precum și pentru complicitate la încălcarea unor norme imperative în materie de relații economice. Ea consideră așadar că este de înțeles că, atunci când există astfel de suspiciuni, autoritățile apreciază necesar să acționeze rapid fără a aștepta rezultatul anchetei penale, evitând în același timp dezvăluirea, într-un stadiu incipient, a suspiciunilor care afectează persoanele în cauză, ceea ce ar risca să aducă atingere anchetei penale.

128. În această privință, este important de arătat că persoanele care solicită o autorizare de securitate, precum și cele care au primit deja o astfel de autorizare, fac obiectul unor anchete menite să identifice orice element care le-ar putea expune unui risc de șantaj sau de presiuni în scopul obligării lor să colaboreze cu structuri sau agenți răuvoitori care doresc să aibă acces la informații clasificate aflate în posesia lor. Aceste anchete se bazează pe criterii obiective și pe metode de investigare care permit să se stabilească dacă o persoană care a solicitat sau care deține o autorizare de securitate prezintă, prin comportamentul sau mediul său, o vulnerabilitate ce ar putea fi folosită de un terț pentru a obține date protejate. Pe scurt, autoritatea națională competentă trebuie să stabilească dacă o persoană poate fi considerată de încredere sau nu din punct de vedere al securității și confidențialității necesare informațiilor clasificate, asigurându-se că această persoană este loială și demnă de încredere. Ni se pare esențial să se păstreze nu numai caracterul confidențial al informațiilor clasificate care permit unei autorități naționale de securitate să constate că o persoană prezintă un risc de securitate, ci și secretul care trebuie să însoțească probele și metodele de investigare prin care se stabilește un asemenea risc.

129. Astfel, anchetele destinate să aprecieze existența unui risc de securitate industrială au vocația, prin natura lor, să beneficieze de o strictă confidențialitate, cu atât mai mult cu cât trebuie să se vegheze ca punerea în aplicare a dreptului Uniunii să nu aducă atingere exercitării competenței pur naționale care constă în protecția informațiilor clasificate în temeiul dreptului național.

130. Din aceste elemente rezultă că, în domeniul referitor la protecția IUEC, atribuțiile instanței naționale care este chemată să verifice legalitatea unei decizii de retragere a unei ASI trebuie ghidate de principiul nedivulgării unor informații clasificate reclamantului care contestă o asemenea decizie.

131. Cu toate acestea, după cum am precizat deja, jurisprudența Curții ne pare să se întemeieze pe ideea fundamentală potrivit căreia, indiferent de sensibilitatea domeniului în discuție, dreptul la apărare nu poate fi anulat, iar controlul exercitat de instanța națională pe baza tuturor informațiilor pertinente nu poate înlocui exercitarea efectivă a acestor drepturi de către persoana în cauză sau de către reprezentantul său. Dreptul la apărare, care este indispensabil pentru a permite, pe de o parte, persoanei care face obiectul unei decizii de retragere a unei ASI să își exprime punctul de vedere și, pe de altă parte, instanței să verifice legalitatea acestei decizii în deplină cunoștință de cauză presupun, în opinia noastră, ca această persoană să nu fie în ignoranță totală cu privire la ceea ce i se reproșează. De altfel, nu toate motivele pe care se întemeiază o decizie de retragere a unei ASI rezultă în mod necesar din informații clasificate, după cum ilustrează situația în discuție în litigiul principal. Trebuie adăugat că o exercitare efectivă a dreptului la apărare, în temeiul căruia persoana care este privată de un drept care decurge dintr-o ASI trebuie să aibă posibilitatea de a contesta motivele invocate împotriva sa, nu trebuie să fie afectată de împrejurarea că această persoană nu poate revendica un drept de a obține sau de a păstra o asemenea autorizare.

132. Prin urmare, considerăm că, dacă, în domeniul referitor la protecția IUEC, trebuie să prevaleze principiul reducerii la minimum a elementelor care trebuie comunicate persoanei care face obiectul unei decizii de retragere a unei ASI, această persoană sau, după caz, reprezentantul său trebuie să aibă cunoștință cel puțin de esența motivelor pe care se întemeiază această decizie.

O asemenea garanție minimă reiese în mod constant din jurisprudența Curții⁶². Vom trasa însă în privința acesteia următoarele limite în cadrul specific al domeniului în discuție în prezenta cauză.

133. În primul rând, garanția potrivit căreia persoanei interesate sau, după caz, reprezentantului său trebuie să i se comunice cel puțin esența motivelor pe care se întemeiază o decizie de retragere a unei ASI nu poate conduce la dezvăluirea, fie și numai în parte, a unor informații clasificate. Această comunicare a esenței motivelor trebuie, așadar, să fie efectuată cu respectarea strictei confidențialității a acestui tip de informații. Pe de altă parte, o asemenea comunicare trebuie efectuată cu respectarea altor interese publice pe care le-am citat anterior, precum necesitatea de a nu dezvălui metode de investigare sau de a nu aduce atingere unor anchete penale în curs.

134. În al doilea rând, considerăm că, pentru ca dreptul la apărare al persoanei care face obiectul unei decizii de retragere a ASI să fie suficient garantat, nu este necesar ca persoanei respective să i se comunice esența tuturor motivelor pe care se întemeiază această decizie. În opinia noastră, este suficient ca persoana respectivă să aibă cunoștința de esența motivului sau a motivelor care reprezintă, potrivit instanței naționale, un temei suficient pentru susținerea deciziei respective, având în vedere cerințele de precauție și de prevenire, precum și marja largă de apreciere care trebuie recunoscută autorității naționale competente în domeniul referitor la protecția IUEC⁶³.

135. În lumina acestor considerații, apreciem că reglementarea slovacă conține suficiente garanții care, luate împreună, permit să se asigure respectarea dreptului la apărare al unei persoane care face obiectul unei decizii de retragere a unei ASI.

136. În această privință, amintim că, potrivit indicațiilor furnizate de instanța de trimitere, instanța care verifică legalitatea deciziei respective are acces la întregul dosar al autorității naționale de securitate. Pe de altă parte, dacă persoana juridică în cauză nu are acces la acest dosar care conține informațiile clasificate ce au servit, alături de alte elemente, drept temei pentru decizia menționată, avocatul persoanei juridice respective poate avea acces la dosarul menționat cu condiția de a obține acordul acestei autorități și de a garanta confidențialitatea informațiilor comunicate. De altfel, subliniem că, în cursul procedurii judiciare, la cererea avocatului reclamantei din litigiul principal, ONS i-a comunicat două probe scrise clasificate.

137. Pe lângă aceste informații clasificate, din decizia de trimitere reiese că ONS a luat cunoștință de informații neclasificate care indicau printre altele că reclamanta din litigiul principal sau administratorii acesteia făceau obiectul unei anchete penale, că încheiase contracte cu societăți care făceau obiectul unei astfel de anchete, că plătise acestor societăți sume neobișnuite și că existau bănuieli cu privire la legături între personalul său și o altă societate cu care răspunsese la

⁶² A se vedea Hotărârile ZZ (punctele 65, 68 și 69), Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții (punctele 51, 53 și 60), precum și NW și PQ (Informații clasificate) (punctele 95, 97, 101, 111 și 116). Observăm de asemenea că, în Hotărârea din 19 septembrie 2017, Regner împotriva Republicii Cehe (CE:ECHR:2017:0919JUD003528911, § 160), Curtea EDO se dovedește a fi sensibilă la posibilitatea persoanei căreia i se retrage autorizația de securitate de a dispune, în cea mai mare măsură compatibilă cu păstrarea confidențialității și a bunei desfășurări a investigațiilor care o vizează, de indicații chiar sumare cu privire la reproșurile reținute împotriva sa.

⁶³ În această privință, Curtea ar putea să se inspire din ceea ce a statuat în materia măsurilor restrictive în Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 130), și anume că, având în vedere natura preventivă a acestor măsuri, dacă, în cadrul controlului legalității deciziei atacate, instanța Uniunii consideră că cel puțin unul dintre motivele menționate în expunerea furnizată de Comitetul pentru sancțiuni este suficient de precis și de concret, că este întemeiat și că reprezintă prin el însuși un temei suficient pentru susținerea deciziei respective, împrejurarea că altele dintre motivele în cauză nu ar îndeplini aceste condiții nu poate justifica anularea deciziei menționate. În ipoteza contrară, instanța Uniunii va proceda la anularea deciziei atacate.

cereri de ofertă, cele două societăți participând așadar la licitații sub un control comun. Este cert că reclamanta din litigiul principal s-a putut exprima cu privire la informațiile astfel obținute de ONS.

138. În plus, anularea de către ONS a atestatului de securitate industrială, care a avut drept consecință automată anularea certificatului de securitate industrială, se întemeia pe constatarea potrivit căreia reclamanta din litigiul principal prezenta un risc de securitate din cauza existenței unei relații comerciale de natură să aducă atingere intereselor Republicii Slovace în materie de securitate și a unor acțiuni contrare intereselor economice ale statului membru respectiv. Ca motivare a acestei decizii, ONS a făcut trimitere, pe de o parte, la informații neclasificate pe care le-a prezentat în detaliu și, pe de altă parte, la informații clasificate al căror conținut nu a fost precizat.

139. După cum indică instanța de trimitere, reclamanta din litigiul principal repune în discuție în acțiunea sa diferitele considerații de fapt și de drept pe baza cărora ONS și comitetul și-au întemeiat concluzia potrivit căreia reclamanta din litigiul principal prezenta un risc de securitate, ceea ce lasă să se presupună că aceste considerații au fost aduse la cunoștința reclamantei din litigiul principal, căreia, prin urmare, i s-a oferit posibilitatea de a le contesta.

140. Din aceste elemente deducem că, în temeiul garanțiilor prevăzute de reglementarea slovacă, reclamanta din litigiul principal nu se află într-o situație în care ar ignora ceea ce i se reproșează, chiar dacă nu a dispus, în mod întemeiat în opinia noastră, de toate informațiile clasificate de care ar fi dorit să aibă cunoștință. Indicațiile furnizate de instanța de trimitere ne determină, dimpotrivă, să considerăm că reclamantei din litigiul principal i s-a comunicat esența motivelor care pot constitui un temei suficient pentru susținerea deciziei de retragere a ASI, aspect a cărui verificare revine, bineînțeles, instanței de trimitere. Aceasta înseamnă că, în cazul în care instanța menționată apreciază că motivele enunțate în decizia respectivă sunt suficiente pentru a o justifica, ținând seama de marja largă de apreciere care trebuie recunoscută autorității naționale competente în domeniul protecției IUEC, și că aceste motive au putut fi discutate de reclamanta din litigiul principal, ceea ce pare să fi fost cazul, nu este necesar să se constate o încălcare a dreptului la apărare.

141. În consecință, articolul 47 din cartă trebuie, în opinia noastră, să fie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia o decizie de anulare a unei ASI nu indică informațiile clasificate care au servit drept temei acesteia, iar persoana juridică în cauză nu are acces la dosarul autorității naționale de securitate care conține aceste informații, din moment ce, în primul rând, avocatul persoanei juridice respective poate avea acces la acest dosar cu condiția de a obține acordul acestei autorități și de a garanta confidențialitatea informațiilor comunicate, în al doilea rând, instanța națională care are sarcina de a verifica legalitatea acestei decizii are acces la toate informațiile clasificate cuprinse în dosarul menționat și, în al treilea rând, persoana juridică respectivă a avut cunoștință de esența motivelor care pot constitui un temei suficient pentru susținerea deciziei menționate, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

D. Cu privire la a treia și a patra întrebare preliminară

142. Prin intermediul celei de a treia și al celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că impune ca o instanță, căreia îi revine sarcina de a verifica legalitatea unei decizii de anulare a unei ASI întemeiate, în parte, pe informații clasificate, să dispună de competența de a autoriza accesul

persoanei juridice care face obiectul acestei decizii la dosarul autorității naționale de securitate care conține asemenea informații. În cazul unui răspuns afirmativ, instanța de trimitere urmărește de asemenea să obțină precizări cu privire la întinderea unei astfel de competențe.

143. Este necesar să se precizeze că a treia întrebare este adresată de instanța de trimitere în ipoteza în care Curtea ar răspunde la a doua întrebare că articolul 47 din cartă se opune reglementării slovace. După cum am arătat anterior, sub rezerva verificărilor pe care această instanță trebuie să le efectueze, garanțiile prevăzute de reglementarea menționată ne par, luate în considerare împreună, suficiente pentru a asigura protecția dreptului la apărare al unei persoane care face obiectul unei decizii de retragere a ASI.

144. Ne pare însă util să dăm un răspuns instanței de trimitere cu privire la aspectul dacă articolul 47 din cartă impune ca o instanță însărcinată să verifice legalitatea unei asemenea decizii dispune, dincolo de garanțiile prevăzute de reglementarea slovacă, de competența de a autoriza accesul persoanei în cauză la întregul dosar care conține informații clasificate.

145. Cu privire la acest aspect, soluția pe care Curtea a reținut-o recent în Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) nu poate, în opinia noastră, decât să se aplice *a fortiori* în domeniul protecției IUEC⁶⁴.

146. Astfel, în această hotărâre, Curtea s-a întemeiat pe concluziile care trebuie deduse din Hotărârea ZZ⁶⁵ pentru a statua că este permis statelor membre să rezerve autorităților naționale competente în materie de securitate competența de a comunica sau nu motive sau elemente de probă, cu condiția ca instanța competentă să aibă puterea de a desprinde consecințele din decizia adaptată în final în această privință de aceste autorități⁶⁶.

147. Potrivit Curții, o asemenea soluție este de natură, atunci când o autoritate națională împiedică în mod nejustificat comunicarea în tot sau în parte a elementelor pe care se întemeiază decizia în discuție, să asigure respectarea deplină a articolului 47 din cartă, în măsura în care garantează că încălcarea de către această autoritate a obligațiilor procedurale care îi revin nu va determina ca decizia jurisdicțională să se întemeieze pe fapte și pe documente de care solicitantul nu a putut lua cunoștință și cu privire la care nu a fost, așadar, în măsură să își exprime poziția⁶⁷.

148. Curtea deduce din aceste considerații că nu se poate considera că articolul 47 din cartă presupune că instanța competentă să controleze o decizie întemeiată pe informații clasificate trebuie în mod necesar să dispună de competența de a declassifica anumite informații și de a comunica ea însăși aceste informații reclamantului, o astfel de declassificare și o astfel de comunicare nefiind indispensabile pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă cu ocazia aprecierii legalității deciziei contestate⁶⁸.

149. Având în vedere aceste elemente, considerăm că trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că nu impune ca o instanță, căreia îi revine sarcina de a verifica legalitatea unei decizii de anulare a unei ASI întemeiate, în parte, pe informații clasificate, să dispună de competența de a autoriza accesul persoanei juridice care face obiectul acestei decizii la dosarul autorității naționale de securitate care conține asemenea informații.

⁶⁴ A se vedea Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctele 102-116).

⁶⁵ A se vedea Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctele 106-112).

⁶⁶ A se vedea Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 113).

⁶⁷ A se vedea Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 114).

⁶⁸ A se vedea Hotărârea NW și PQ (Informații clasificate) (punctul 115).

150. Ținând seama de răspunsul pe care propunem Curții să îl dea la a treia întrebare, nu este necesar, în opinia noastră, să se examineze a patra întrebare.

IV. Concluzie

151. Având în vedere toate considerațiile care precedă, propunem să se răspundă la întrebările preliminare adresate de Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovace) după cum urmează:

- 1) Articolul 51 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că un stat membru pune în aplicare dreptul Uniunii atunci când una dintre instanțele sale verifică legalitatea unei decizii care anulează un certificat de securitate industrială ce permite accesul la informații clasificate ale Uniunii Europene, care echivalează cu o autorizare de securitate industrială (ASI), în sensul articolului 11 și al anexei V la Decizia 2013/488 al Consiliului din 23 septembrie 2013 privind normele de securitate pentru protecția informațiilor UE clasificate. În această privință, este irelevant faptul că reglementarea națională stabilește o legătură între valabilitatea acestui certificat de securitate industrială și cea a unui atestat național de securitate industrială, în măsura în care retragerea certificatului respectiv se întemeiază pe constatarea că titularul său prezintă un risc de securitate.
- 2) Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia o decizie de anulare a unei ASI nu indică informațiile clasificate care au servit drept temei pentru aceasta, iar persoana juridică în cauză nu are acces la dosarul autorității naționale de securitate care conține aceste informații, din moment ce, în primul rând, avocatul persoanei juridice respective poate avea acces la acel dosar cu condiția de a obține acordul acestei autorități și de a garanta confidențialitatea informațiilor comunicate, în al doilea rând, instanța națională însărcinată să verifice legalitatea acestei decizii are acces la toate informațiile clasificate conținute în dosarul menționat și, în al treilea rând, persoana juridică respectivă a avut cunoștința de esența motivelor care pot constitui un temei suficient pentru susținerea deciziei menționate.
- 3) Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretat în sensul că nu impune ca o instanță, căreia îi revine sarcina de a verifica legalitatea unei decizii de anulare a unei ASI întemeiate, în parte, pe informații clasificate, să dispună de competența de a autoriza accesul persoanei juridice care face obiectul acestei decizii la dosarul autorității naționale de securitate care conține asemenea informații.